

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/208/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313209571
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1313209571.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov Rača, so sídlom Pri vinohradoch 267, Bratislava, IČO: 30 804 191, zastúpený Advokátskou kanceláriou Kolíková & Partners, s.r.o., so sídlom Radvanská 21, Bratislava, IČO: 47 239 441, proti žalovanej: V. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., W. M. XXXX/XXX, štátny občan B., v konaní o zaplatenie 5 155,94 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12. januára 2017 č. k. 10C 271/2013-236 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 155,94 eur spolu s 5,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 090,88 eur od 13.03.2013 do zaplatenia, 5,50 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 266,71 eur od 15.08.2013 do zaplatenia, 5,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 398,35 eur od 21.12.2016 do zaplatenia, 5,00% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 400 eur od 21.12.2016 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 30,- eur, vždy do 30. dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod stratou výhody splátok. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2 357,59 eur s príslušenstvom. V priebehu konania súd uznesením zo dňa 29.11.2016 pripustil zmenu petitu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 3 755,94 eur a uznesením zo dňa 29.11.2016 pripustil zmenu petitu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 5 155,94 eur spolu s príslušenstvom za celkové obdobie od 30.12.2010 do 31.08.2016. Žalobou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia uvedenej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď žalovaná s ním neuzatvorila zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa ustanovenia § 74 zákona o sociálnych službách, napriek tomu, že jej žalobca opakovane predložil písomný návrh zmluvy, v snahe upraviť faktický stav v súlade s právnymi predpismi. Uviedol, že žalovaná prijímala sociálne služby bez právneho dôvodu, a to vo výške rozdielu medzi úhradou, ktorú predpokladajú cenové predpisy pri poskytovaní sociálnej služby podľa zákona o sociálnych službách a skutočne platenými sumami žalovanou. Poukázal na to, že žalovaná je podľa § 72 ods. 1, 2 zákona o sociálnych službách č. 448/2008 Z.z. a všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 (VZN BSK č. 31/2009), v znení VZN BSK č. 35/2010, 39/2010 a č. 43/2011, ako prijímateľ sociálnej služby povinná platiť úhradu za sociálnu službu v sume určenej poskytovateľom sociálnej služby.

Žalovaná platí žalobcovi mesačne určitú sumu, pri ktorej vychádza zrejme zo sumy, ktorú platila pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, kedy bola v zariadení na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti. Porovnaním skutočných mesačných platieb žalovanej za žalobcom poskytovanú sociálnu službu s úhradou, ktorú by mala žalovaná hraďiť v zmysle zmluvy, v súlade s § 72 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z.z. a VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov, došlo na úkor žalobcu k bezdôvodnému obohateniu vo výške žalovanej sumy za obdobie od 31.12.2010 do 31.08.2016. Žalobca pri vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal z toho, čo by mu patrilo, ak by žalovaná uzavrela zmluvu s ustanovením o úhrade v súlade s ust. § 74 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z. z. a VZN BSK č. 31/2009. Žalobca si uplatnil tiež úroky z omeškania.

3. Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu vydaním platobného rozkazu č. k. 39Ro/1208/2013 zo dňa 19.06.2013, proti ktorému žalovaná podala odpor, v ktorom uviedla, že namieta nárok žalobcu čo do právneho základu i výšky, čo odôvodnila tým, že služby u žalobcu využíva na základe právoplatného a doposiaľ účinného rozhodnutia F. F. T.P., L.. W. M. XXX, A., F.-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001, ktoré stanovuje konkrétne právo na užívanie jednoznačne špecifikovaných častí nehnuteľnosti slúžiacej domovu - penziónu zriadeného na poskytovanie bývania, na čas neurčitý, pričom od účinnosti zákona o sociálnych službách sa na takéto užívanie vzťahuje § 106 ods. 6 v spojení s § 35 ods. 1 písm. b) zák. č. 448/2008 Z. z. S účinnosťou zákona o sociálnych službách neboli zrušené predchádzajúce rozhodnutia o poskytovaní sociálnej starostlivosti vydané príslušným orgánom, účinným pred 31.12.2008. Žiadne ustanovenie § 106 sa nevzťahuje na podmienky, ktoré žalobca uvádza v podanom návrhu. Podľa nej zákon neukladá prijímateľovi, ktorému sa poskytovala sociálna starostlivosť podľa zákona účinného pred 31.12.2008, povinnosť uzavrieť zmluvu, a už vôbec neukladá povinnosť bezvýhradne prijať ofertu predloženú poskytovateľom služby; tiež neobsahuje žiadnu sankciu za neuzavretie zmluvy alebo dôvod na neposkytnutie služby už poskytovanej pred účinnosťou zákona. Ďalej namietala, že v sume úhrady za sociálnu službu, ktorú určil poskytovateľ nie je vyčíslená úhrada za stravovanie a v spojení s § 72 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z. z. poskytovateľ takto neuvádza výsledok skúmania podľa § 72 ods. 7 alebo 8 cit. zákona. Uviedla, že verejný poskytovateľ zriadený územnou samosprávou nie je oprávnený vymáhať cestou súdu rozdiel medzi zaplatenou úhradou a stanovenou úhradou bez predchádzajúceho postupu v stanovenom v zákone, podľa § 73 ods. 10 a nasl. cit. zák., v spojení s prechodnými ustanoveniami, účinnými od 1. marca 2012 a § 110a ods.1. Rozdiel medzi uskutočnenými platbami a požadovanou sumou úhrady nie je záväzkom podľa občianskeho práva, a preto neprichádza do úvahy ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Namietala, že v sume úhrady nie je vyčíslená úhrada za stravovanie, pričom namieta aj ekonomicky oprávnené náklady žalobcu, ktoré určujú maximálnu hranicu úhrady; návrh zmluvy neobsahuje výpočet - kontrolu na zákonný limit úhrady podľa § 73 ods. 2 a podľa § 72 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z. z., tiež, že vzájomné povinnosti v zmluvách sú nevyvážené. Žiadala, aby žalobca predložil ekonomicky oprávnené náklady za prejednávané obdobie za poskytovanú službu v Zariadení pre seniorov, W. M. XXX, A. a to podľa členenia na službu podľa § 35 ods. 1 písm. a) a službu podľa § 35 ods. 1 písmena b) a s vyčíslením zložiek v štruktúre a rozsahu podľa § 16 až 18 citovaného zákona; predloženie nákladov na prevádzku dvoch budov slúžiacich ZPS - na adrese W. M. XXX, za roky 2001 a 2012 podľa § 72 ods. 5 cit. zákona. Žalovaná považuje návrh zmluvy predložený žalobcom v rozpore so zákonom.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dôvodom uvedeným v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že zo zákona o sociálnych službách jednoznačne vyplýva, že jediným právnym titulom pre poskytovanie sociálnej služby s účinnosťou od 01.01.2009 je zmluva podľa § 74 zákona o sociálnych službách. Výnimku obsahujú prechodné ustanovenia zákona o sociálnych službách, ktoré na prechodné obdobie umožňujú poskytovanie sociálnej služby podľa predchádzajúcej právnej úpravy, teda na základe rozhodnutia o umiestnení, podľa § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách. Poskytovateľ sociálnej služby je povinný fyzickej osobe, ktorej poskytoval do 31. decembra 2008 starostlivosť, ktorá nie je odkázaná na túto starostlivosť na základe právoplatného rozhodnutia podľa zákona účinného od 01.01.2009, naďalej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 01.01.2009. Sociálna služba sa podľa nového zákona o sociálnych službách poskytuje na základe zmluvy, kým starostlivosť podľa starého zákona o sociálnej pomoci za poskytovala na základe rozhodnutia. Podľa § 106 ods. 7 zák. č. 448/2008 Z.z. sociálne služby, ktoré sa fyzickej osobe poskytovali k 31.12.2008, sa po tomto dni poskytujú podľa zákona účinného do 31.12.2008, do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009. Poskytovateľ sociálnej služby je povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 01.01.2009 po nadobudnutí právoplatnosti

rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu. Uviedol, že žalovaná prijíma sociálnu službu od 10.01.2011 bez právneho titulu, lebo po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti podľa zákona o sociálnych službách stratila predchádzajúci právny titul na prijímanie sociálnej služby, keďže podľa zákona o sociálnych službách sa sociálna služba poskytuje na základe zmluvy, ktorú zákon o sociálnych službách predpokladá uzatvoriť práve po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia odkázanosti s tým, že žalovaná zmluvu môže uzatvoriť a žalobca musí uzatvoriť. Predložil žalovanej návrh zmluvy, avšak bez výsledku. Poskytovanie sociálnej služby bez zmluvy podľa zákona o sociálnych službách je časovo obmedzené do momentu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, po ktorom jediným titulom pre poskytovanie sociálnej služby je zmluva. Žalovaná s ním neuzatvorila zmluvu podľa zákona o sociálnych službách, ktorú jej predložil, pričom však z jej prístupu je zrejmé, že chce naďalej zotrvať u neho a nemá záujem o ukončenie prijímania sociálnej služby. Konštatoval, že ak sa žalovaná rozhodla využiť svoju možnosť k uzatvoreniu zmluvy tak, že zmluvu s ním neuzatvorila, nezískala právny titul na prijímanie sociálnej služby u neho. Poukázal na to, že predložením návrhu žalovanej síce inicioval uzatvorenie zmluvy, nič však nebránilo žalovanej navrhnuť iné znenie jej jednotlivých ustanovení s prihliadnutím na kogentné ustanovenia zákona o sociálnych službách, týkajúcich sa obsahu zmluvy, k tomu však nedošlo. Ak by žalovaná mala úprimný záujem o zmenu, či doplnenie návrhu zmluvy v rozsahu, v akom to podala v odpore, mala dostatok príležitostí a nereagovala ani na naposledy predložený návrh zmluvy z marca 2013. Vzhľadom na okolnosť, že návrat žalovanej do rodinného prostredia môže byť veľmi zložitý, prípadne nemusí byť vôbec možný, nepovažoval jednostranné ukončenie poskytovania sociálnych služieb za riešenie vzniknutej situácie. Uviedol, že žalovaná platí mesačnú úhradu v nižšej výške ako je výška úhrady podľa všeobecne záväzného právneho predpisu (Všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 zo 17.6.2009 v znení neskorších predpisov), ktorá je záväzná pre výšku úhrady podľa zmluvy podľa § 72 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z. z. Mal za to, že z právneho hľadiska zanikol žalovanej právny titul na prijímanie sociálnej služby, avšak naďalej prijímala túto sociálnu službu. Novou podmienkou poskytovania sociálnej služby od 01.01.2009 je odkázanosť určitého stupňa. V dôsledku fikcie odkázanosti sú chránené osoby, ktorým sa poskytovala starostlivosť už pred 01.01.2009, medzi takéto osoby patrí aj žalovaná. Hlavné mesto SR Bratislava bolo príslušným orgánom verejnej moci pre konanie odkázanosti podľa § 106 ods. 8 zák. č. 448/2008 Z. z. (podľa § 80 ods. c) bod 1 zák. o sociálnych službách je obec správnym orgánom v konaniach o odkázanosti na sociálnu službu v zariadení pre seniorov). Vznik práva na vydanie bezdôvodného obohatenia odôvodňoval žalobca tým, že žalovaná prijíma sociálne služby bez platného právneho titulu od 31.12.2010. Svoj nárok právne kvalifikoval ako nárok z bezdôvodného obohatenia majúca za to, že k vzniku povinnosti žalovanej platiť za poskytnuté služby je potrebné uzatvoriť zmluvu podľa § 72 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z. z. Uviedol, že výška úhrady prijímateľom nie je podľa uvedeného zákona, ani podľa dôvodovej správy k nemu, predmetom dohody, ale sa určuje zmluvou. Hoci poskytovateľ a prijímateľ sociálnej služby uzatvárajú o výške úhrady zmluvu, nemajú právo dojednať inú sumu ako sumu určenú právnymi predpismi. Podľa žalobcu je odôvodnené posúdiť predmetný nárok ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý nie je upravený osobitne v zákone o sociálnych službách a preto je odôvodnená aplikácia ustanovenia § 451 nasl. O.z. (R NS ČR z 29.03.2001 sp. zn. 25Cdo 2895/99).

5. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom právneho zástupcu žalobcu, žalovanej, oboznámením sa s: Rozhodnutím zn. F-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001, Rozhodnutím V. Y. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 24.11.2010, Zriaďovacou listinou rozpočtovej organizácie Bratislavského samosprávneho kraja č. 012/2009, VZN BSK č. 31/2009 zo dňa 17.06.2009, VZN BSK č. 39/2010 zo dňa 15.12.2010, VZN BSK č. 43/2011 zo dňa 24.06.2011, návrhom Zmluvy č. 33/2010/P o poskytovaní sociálnej služby a Dodatkami č. 1/2011/P a č. 2/2011/P k tejto zmluve, návrhom Zmluvy č. 10/2013/P, č. 16/2013/P o poskytovaní sociálnej služby, Výzvou na uzatvorenie zmluvy a vysporiadanie rozdielu v úhradách zo dňa 05.03.2013 s doručenkou, Návrhom na mimosúdne riešenie vzájomných vzťahov zo dňa 28.03.2013, Všeobecným záväzným nariadením Bratislavského samosprávneho kraja, osobnou kartou klienta za roky 2011 až 2016, výzvou na zaplatenie žalovanej sumy zo dňa 03.10.2016, ako aj s ostatným spisovým materiálom .

6. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení § 1 ods. 2, § 451 ods.1, 2 Občianskeho zákona, § 106 ods. 5, 6, 7, § 72 ods. 1, 2, , zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.

7. Konštatoval, že predmetom konania v posudzovanej veci je náhrada za plnenie poskytnuté bez právneho titulu - bez zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaná prijíma sociálnu službu a tiež skutočnosť, že žalovaná odmietla uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby so žalobcom, ani výška úhrad žalobcovi zo strany žalovanej. Z rozhodnutia zn. F.-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001 o umiestnení v domove - penzióne pre dôchodcov zistil, že na základe tohto rozhodnutia má žalovaná právo na užívanie konkrétne špecifikovanej časti nehnuteľnosti slúžiacej Domovu dôchodcov T. - časť domov - penzión pre dôchodcov W. M. XXX, A. - byt číslo XXX, na čas neurčitý. Z Rozhodnutia o odkázanosti V. Y. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 24.11.2010 zistil, že žalovaná sa podľa § 35 a prílohy číslo 3, číslo 4 zákon o sociálnych službách s odkázanosťou na pomoc inej fyzickej osoby III. stupňa na základe dosiahnutia 80 bodov a určenia priemerného rozsahu odkázanosti 4-6 hod./deň a 120-180 hod./mesiac, považuje za fyzickú osobu odkázanú na sociálnu službu v zariadení pre seniorov. Uviedol, že Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky v liste zo dňa 26.02.2014 (na žiadosť žalobcu o písomné stanovisko ohľadne zariadenia Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov T.) uviedlo, že Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov T. A. so sídlom W. M. XXX, A., predstavuje jeden právny subjekt, ktorý poskytuje dva druhy sociálnych služieb, a to - domov sociálnych služieb a - zariadenie pre seniorov, oba celoročnou pobytovou formou. Uvedené dva druhy sociálnych služieb poskytuje poskytovateľ, na troch miestach v A., ktorými sú: - W. L. Č.. XX, W. M. Č.. XXX P. B. Č.. XX. V mieste poskytovania sociálnej služby W. XX sú poskytované dva druhy sociálnej služby a to - domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby W. M. XXX je poskytovaný jeden druh sociálnej služby - zariadenie pre seniorov. V mieste poskytovania sociálnej služby B. XX je poskytovaný jeden druh sociálnej služby, a to - domov sociálnych služieb. Skutočnosť, že daný druh sociálnej služby je poskytovaný jedným poskytovateľom sociálnej služby v rôznych budovách, neznamená, že ide o samostatného poskytovateľa, resp. samostatné zariadenie. Vyššie uvedené skutočnosti boli overené na základe rozhodnutia a zápisu z registra z príslušného vyššieho územného celku, ktorý vykonal zápis predmetného poskytovateľa. Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky zverejňuje Centrálny register poskytovateľov sociálnych služieb, potrebné údaje spracováva z podkladov zaslaných z vyšších územných celkov, ktoré majú spôsobilosť viesť register a vykonávať zmeny v registri vo svojom územnom obvode. Cieľom zverejnenia registra je poskytnúť informácie pre záujemcov o sociálnu službu pri výbere poskytovateľa sociálnej služby, ako aj informácie pre odbornú a laickú verejnosť o poskytovaných sociálnych službách. Pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov konkrétneho poskytovateľa je potrebné vychádzať z ekonomicky oprávnených nákladov daného druhu poskytovanej sociálnej služby, a to bez ohľadu na to, že poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach, za predpokladu, že je zapísaný v registri poskytovateľov ako jeden poskytovateľ jedného druhu sociálnej služby. Poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach, mnohé činnosti zabezpečuje spoločne pre obe alebo viaceré miesta (poskytovateľ nemá všetky činnosti spojené s poskytovaním danej sociálnej služby zabezpečované oboch budovách, ale sú spoločne zabezpečované z jednej z nich pre obe budovy, napr. mzdové záležitosti, vzdelávanie zamestnancov, príprava stravy rôzne obslužné činnosti) a preto pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov pre daný druh sociálnej služby nachádzajúcej sa na dvoch miestach (zariadeniach) sa vychádza z celkových nákladov, ktoré vznikli na danú sociálnu službu v oboch miestach. V prípade, že by sa pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov nepostupovalo vyššie uvedeným spôsobom, zariadenie (budova) miesto, v ktorom sa nezabezpečujú spoločné činnosti priamo, by mala ekonomicky oprávnené náklady nižšie, ktoré by však nezodpovedali reálnym nákladom danej sociálnej služby.

8. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná bola prijatá do Domova dôchodcov T., W. M. XXX, A. na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti zn. F.-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001 podľa § ust. §§ 7-10, § 14, §18, § 91 ods. 4, písm. a), bod 1/ zák. č. 195/1998 Z. z. o poskytovaní sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov, kde jej bola poskytovaná celoročná starostlivosť v čísle bytu 135, od 18.06.2001 na dobu neurčitú. Skúmal aj aktívnu legitímáciu žalobcu a zo zriaďovateľskej listiny žalobcu zistil, že žalobca je rozpočtovou organizáciou BSK, s vlastnou právnou subjektivitou. Je správcom majetku Bratislavského samosprávneho kraja, a ako správca v zmysle § 6 ods. 3 zák. č. 446/2001 Z. z. koná v mene vyššieho územného celku pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku vyššieho územného celku, ktorý spravuje. Správca majetku je aktívne legítimovaný domáhať sa vo vlastnom mene majetkových práv zriaďovateľa, pre ktorého vykonáva správu majetku.

9. Konštatoval, že podľa Zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách, ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2009, prijímatelia sociálnej služby sú povinní platiť úhradu za sociálnu službu určenú poskytovateľom sociálnej služby podľa § 72 ods. 1 citovaného zákona. Verejný poskytovateľ sociálnej služby určuje sumu úhrady za sociálnu službu, spôsob jej určenia a platenia úhrady zmluvou podľa § 74, v súlade so všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov podľa § 72 ods.2 cit. zákona. Podľa predchádzajúcej právnej úpravy zák. č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci bola priznávaná právomoc určovať výšku úhrady formou rozhodnutia ako jednostranného právneho aktu, nová právna úprava v zákone o sociálnych službách upravuje poskytovanie sociálnej služby na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa § 74 ods. 1 citovaného zákona. Poskytovateľ sociálnej služby bol povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1.1.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu v zmysle § 106 ods. 7 citovaného zákona. Poskytovateľ sociálnej služby, ktorý do 31. decembra 2008 poskytoval starostlivosť v zariadení sociálnych služieb s celoročným pobytom fyzickej osobe, bol naďalej povinný žalovanej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 1.1.2009, podľa § 106 ods.6 prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 448/2008 Z.z. Poukázal na dôvodovú správu k prechodným ustanoveniam, ktorá uvádza, že obsahujú právnu úpravu, ktorou sa v nevyhnutnom rozsahu uplatní zásada ochrany už nadobudnutých práv podľa doterajšej právnej úpravy a zabezpečuje tak zosúladenie právnych vzťahov s novou úpravou. Mal za to, že právnym dôvodom žalovanej na poberanie sociálnej služby od žalobcu bolo pôvodne Rozhodnutie zn. F.-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001 o umiestnení v domove - penzióne pre dôchodcov, na dobu neurčitú. V zmysle znenia prechodných ustanovení dospel k záveru, že žalovanej zanikol právny titul na poberanie predmetnej sociálnej služby dňom právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti V. Y. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 24.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.12.2010. Žalovaná napriek tomu, že prejavila vôľu zotrvať v zariadení žalobcu (t. j. naďalej prijímať sociálnu službu v rozsahu ako ju poberá na základe predchádzajúceho rozhodnutia), ďalší jej pobyt je už bez právneho dôvodu, keďže neuzavrela zmluvu so žalobcom o poskytovaní sociálnej služby, ktorá je podľa zák. č. 448/2008 Z.z. už jediným právnym titulom na poskytovanie sociálnej služby. Uviedol, že žalovaná odôvodňovala skutočnosť, že neuzavrela zmluvu so žalobcom z dôvodu, že v sume úhrady nie je vyčíslená úhrada za stravovanie, pričom namietala aj ekonomicky oprávnené náklady žalobcu, ktoré určujú maximálnu hranicu úhrady. Konštatoval, že zákon č. 448/2008 Z.z. zabezpečuje prechodnými ustanoveniami kontinuitu poskytovania sociálnych služieb seniorov tým, že seniori, ktorí prijímali sociálnu službu pred 01.01.2009 sa považujú za odkázaných minimálne v takom stupni, aký je potrebný na poskytovanie sociálnej služby v zariadení pre seniorov (tzv. fikcia odkázanosti) a možnosťou seniora uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb a povinnosťou poskytovateľa uzavrieť zmluvu. Poskytovanie sociálnej služby bez zmluvy bolo na prekľenie tohto obdobia a preto bolo časovo obmedzené do právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti. Vzhľadom na to, že žalovanej vznikla povinnosť platiť úhrady vo výške stanovenej všeobecne záväzným nariadením na základe zákona o sociálnych službách, sa už námietkami žalovanej k predpokladom vzniku nároku z bezdôvodného obohatenia nezaoberal. Uviedol, že výška bezdôvodného obohatenia je daná obvyklou úhradou akú platia seniori v predmetnom zariadení podľa všeobecne záväzného nariadenia po odrátaní toho, čo žalovaná skutočne zaplatila. Poukázal na to, že žalobca predložil vyčíslenie ekonomicky oprávnených nákladov, tak ako ich vykázal podľa druhu sociálnej služby. Napriek tomu, že žalovaná sporovala jednotlivé zložky, z ktorých žalobca vychádzal pri výpočte EON, súd prvej inštancie považoval navrhnuté znalecké dokazovanie za nadbytočné a nehospodárne, vzhľadom na ostatné listinné dôkazy predložené žalobcom v konaní (o. i. ekonomicky oprávnené náklady vykázané inými zariadeniami v rámci Slovenska pre druh sociálnej služby - zariadenie pre seniorov). Uviedol, že nemožno zredukovať ekonomicky oprávnené náklady žalobcu len na náklady spojené s prevádzkou budov, a teda len na ubytovanie, nakoľko ako vyplynulo z dokazovania, sociálna služba, ktorú žalovaná poberá od žalobcu zahŕňa aj poskytovanie starostlivosti o klientov zariadenia od rána do večera - kontrola, či klient ráno vyvesil štítok (že sa v poriadku zobudil), služby vrátnika, údržbára, prítomnosť sociálnych sestier, služby pokladničky, ktorej klienti platia za úhradu, zamestnanci ekonomického úseku, riaditeľ. Mal za to, že z týchto dôvodov nemožno predpokladané náklady nájomného bývania porovnávať s ekonomicky oprávnenými nákladmi na sociálnu službu a dospel k záveru, že výška bezdôvodného obohatenia v podobe úhrady, ktorá vychádza z ustanovenia § 72 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z.z. je odôvodnená. Konštatoval, že aj z vyjadrenia Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny vyplýva, že poskytovateľ sociálnej služby môže zabezpečovať viaceré činnosti spoločne pre viacero budov z jedného miesta. Na žalobcu, ako na poskytovateľa sociálnych služieb sa vzťahuje VZN BSK č. 31/2009. Uviedol, že v zmysle ust. § 6 ods.

1 zákona č. 448/2008 Z.z., ktorý umožňuje výber poskytovateľa sociálnej služby prijímateľom, žalovaná mala a má možnosť požiadať o poskytovanie sociálnej služby aj iné zariadenia pre seniorov.

10. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že v zmysle zákona o sociálnych službách sú sporové strany účastníkmi právneho vzťahu pri poskytovaní sociálnych služieb, pričom žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby si svoju zákonnú povinnosť splnil a žalovanej predložil Zmluvu o poskytovaní sociálnej služby č. 33/2010/P, následne Dodatok č. 1/2011/P, Dodatok č. 2/011/P, Zmluvu o poskytovaní sociálnej služby č. 16/2013/P; Zmluvu o poskytovaní sociálnej služby č. 10/2014/P. Žalovaná uvedené návrhy zmlúv neakceptovala a zmluvu so žalobcom neuzavrela. Návrhy zmlúv spolu s dodatkami obsahovali len výšku úhrady za ubytovanie a žalobca v nich nepožadoval úhradu za inú službu, ani nepožadoval reálnu výšku nákladov, ktoré on vynakladal na ubytovanie žalovanej. Ďalej uviedol, že žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby je zo zákona povinný v zariadení pre seniorov poskytovať pomoc pri odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby, sociálne poradenstvo, sociálnu rehabilitáciu, ubytovanie stravovanie, upratovanie, pranie, žehlenie a údržbu bielizne a šatstva, osobné vybavenie, utvárať podmienky na úschovu cenných vecí, zabezpečovať záujmovú činnosť (§ 35 ods. 2 zák. č. 448/2008 Z.z.). Žalovaná si vybrala iba ubytovanie, o ostatné služby nemala záujem, avšak v prípade potreby alebo záujmu žalobca musí poskytnúť všetky uvedené služby, teda má náklady na uvedené služby.

11. Z osobnej karty klienta - žalovanej zistil, že žalovaná platila za žalované obdobie mesačnú úhradu za sociálne služby v nižšej výške, ako je výška úhrady podľa všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 (VZN BSK č.31/2009), v znení VZN BSK č. 35/2010, 39/2010 a č. 43/2011, teda rozdiel medzi úhradou, ktorú platila žalovaná mesačne a sumou úhrady určenou citovaným všeobecne záväzným nariadením činí za obdobie od 30.12.2010 do 31.08.2016 sumu vo výške 5 155,94 eur s príslušenstvom. Konštatoval, že žalovaná chce zotrvať naďalej v zariadení žalobcu a poberať od neho sociálnu službu, preto je povinná hradiť úhradu vo výške, ako ju dôkazne preukázal žalobca. Uviedol, že žalobca hospodári s verejnými prostriedkami a musí si uplatňovať vzniknuté pohľadávky. Nakoľko žalobca poskytuje žalovanej sociálne služby, ktorá s ním odmieta uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, prijíma sociálnu službu bez právneho titulu a je povinná vydať bezdôvodné obohatenie.

12. Podľa súdu prvej inštancie žalovaná nespĺnila svoj záväzok vydať bezdôvodné obohatenie riadne a včas, čím sa v zmysle ustanovenia § 517 Obč. zákonníka dostala do omeškania so splnením peňažného záväzku, čo jej zakladá povinnosť zaplatiť žalobcovi z dlžnej sumy úrok z omeškania v zmysle § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššie ako bola základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania, t.j. ku dňu nasledujúcim po dátume splatnosti podľa výzvy zo dňa 05.03.2013 na zaplatenie úhrady za obdobie od 01.01.2011 do 31.12.2012 vo výške 2 090,88 eur, ktorá bola doručená žalovanej dňa 11.03.2013, splatnosť nastala dňa 12.03.2013 a od nasledujúceho dňa t.j. od 13.03.2013 si žalobca uplatnil úroky z omeškania. V časti nároku vo výške 266,71 eur sa dostala žalovaná do omeškania so zaplatením sumy 266,71 eur dňa 15.08.2013, t.j. nasledujúci deň po uplynutí 15 dňovej lehoty na plnenie platobného rozkazu, ktorý prevzala dňa 30.07.2013. So zaplatením sumy 1 398,35 eur sa žalovaná dostala do omeškania dňa 6.12.2016, od druhého dňa nasledujúceho po doručení uznesenia zo dňa 29.11.2016, doručené dňa 05.12.2016, ktorým súd na návrh žalobcu pripustil zmenu petitu spočívajúcu v jeho rozšírení o sumu 1 398,35 eur, za obdobie od 01.05.2013 do 31.12.2014. So zaplatením sumy 1 400 eur za obdobie od 01.01.2015 do 31.08.2016 sa žalovaná dostala do omeškania od 06.12.2016, od druhého dňa od doručenia uznesenia, ktorým súd pripustil zmenu petitu spočívajúcu v jeho rozšírení o sumu 1 398,35 eur, a ktoré bolo žalovanej doručené dňa 05.12.2016. V prevyšujúcej v časti úrokov z omeškania súd prvej inštancie žalobu zamietol.

13. Priznanú sumu vo výške 5 155,94 eur s príslušenstvom, uložil žalovanej plniť žalobcovi v mesačných splátkach po 30,- eur pod stratou výhody splátok, v zmysle ustanovenia § 232 ods. 4 CSP. Uviedol, že v zmysle citovaného ustanovenia, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak. Súd môže rozhodnúť, že omeškание s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

14. O trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP, v zmysle ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Uviedol, že prihládol

na charakter sporu, ktorý vychádza zo zákona o sociálnych službách, ako aj na sociálne a majetkové pomery žalovanej, ktorej jediným príjmom je starobný dôchodok a uhradením trov právneho zastúpenia by sa ocitla v závažnej sociálnej situácii, aj vzhľadom k tomu, že predmetom konania je úhrada za pobyt v zariadení pre seniorov. Poukázal na príjem žalovanej, ktorý bol v období v roku 2010 predstavoval 332,30 eur, v roku 2011 338,40 eur, v roku 2012 349,60 eur, v roku 2013 364 eur, v roku 2014 375,30 eur, v roku 2015 382 eur, v roku 2016 384,50 eur.

15. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote žalovaná odvolanie a žiadala rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podala z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky na vyhlásenie napádaného rozsudku, t.j. súd vyhlásením odvolaním napadnutého rozsudku a nesprávnym procesným postupom v konaní jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

K odvolaciemu dôvodu § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) uviedla, že súd prvej inštancie ukončil spor na jedinom pojednávaní dňa 17.01.2016 ukončením dokazovania a vyhlásením rozsudku bez prítomnosti žalovanej alebo jej zástupcu. Namietala, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie nemala zástupcu, o čom konajúci súd informovala podaním z 24.11.2016, vrátane zdôvodnenia príčiny. Po doručení predvolania dňa 19.12.2017 požiadala o odročenie pojednávania vytyčeného na 17.1.2017 podaním „Žiadosť o predĺženie sudcovskej lehoty a odročenie pojednávania“, doručenom súdu prvej inštancie dňa 02.01.2017, a žiadosť odôvodnila informáciou o konaní pred Kanceláriou Centra právnej pomoci v Bratislave o pridelení advokáta zo dňa 30.12.2016. Uviedla, že ani po nepripustení zvoleného zástupcu nebola v spore nečinná a do jediného pojednávania podala súdu tri písomné návrhy v merite veci. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) uviedla, že súd prvej inštancie porušil povinnosť vnútroštátneho orgánu členského štátu EÚ aplikujúceho právo na základe čl. 4 ods. 3 Zmluvy o EÚ rešpektovať aj nepriamy účinok práva EÚ tak aby zabezpečili účinnú súdnu ochranu práv, ktoré sú účastníkom priznávané podľa únievého právneho poriadku (v tomto prípade ochranu práv spotrebiteľa). K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) uviedla, že súd prvej inštancie nedokazoval výšku ekonomicky oprávnených nákladov, ktoré majú byť v súlade s § 72 ods. 2 (objektívny limit) vykazované pre zariadenie sociálnej služby, v ktorom sociálnu službu prijímateľ prijíma a v štruktúre výdavkov podľa § 72 ods. 5 zákona o sociálnych službách. Uviedla, že súd prvej inštancie ako dôkaz použil neoverené vyhlásenia žalobcu pre roky 2011, 2012 a 2013 doručené iba súdu. Pre roky 2014 a 2015 žalobca EON súdu nepredložil ani po rozšírení žalobného návrhu. Podľa žalovanej súd prvej inštancie nedokazoval výšku nedotknuteľného zostatku príjmu vyčísleného v súlade s § 73 ods. 2 (subjektívny limit) a v časti enumerácie použitých ustanovení zákonov v odôvodnení rozhodnutia ani toto ustanovenie necitoval, nedokazoval súlad výpočtu úhrady za ubytovanie so všeobecne záväzným predpisom, na ktorý žalobca odkazuje, súlad výpočtu sumy úhrady za sociálnu službu s ustanoveniami § 72 v spojení s § 35 zákona o sociálnych službách, rozdiel v cieľovej skupine odkázaných osôb (§ 35 ods. 1 zákona o sociálnych službách) umiestňovaných v Zariadení pre seniorov (ďalej iba ZpS) na ul. W. XX s poskytovaním odborných činností podľa § 16 v spojení s § 35 ods. 2 písm. a) zákona o sociálnych službách a v ZpS W. M. XXX bez z nich. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) uviedla, že súd prvej inštancie zamieňa pojem „suma úhrady za sociálnu službu“ za pojem „úhrada za činnosti“ v kategorizácii podľa § 15 a to tak, že úhradu za obslužné činnosti zistenú podľa VZN BSK zamieňa za sumu úhrady za poskytnutie sociálnej služby podľa § 35 v rozsahu ods. 2 a nezistil = neuviedol výsledok dokazovania zistenia limitu maximálnej výšky sumy úhrady za sociálnu službu, ktorá je pohľadávkou voči prijímateľovi sociálnej služby v súlade s ustanoveniami § 73 zákona o sociálnych službách. Konštatovala, že opomenul (iba uviedol námietky žalovaného proti vykazovaniu úhrady za jedinou obslužnú činnosť v rámci sociálnej služby § 35 zákona o sociálnych službách a celkovej sumy úhrady za sociálnu službu v rozpore s § 35 ods. 2) a pri dokazovaní nezistil, že žalobca nezohľadňuje náklady na zabezpečenie nevyhnutných základných životných potrieb, ktoré sú esenciálnou súčasťou sociálnej služby § 35 a tieto zužuje iba na výdavky = úhradu za obslužnú činnosť podľa § 35 ods. 2 písm. a) bod 4 za ubytovanie. Výdavky na obslužné činnosti v rozsahu § 35 ods. 2 písm. a) body 5., 6., 7., (t.j. stravovanie, upratovanie, pranie, žehlenie a údržba bielizne a šatstva ako aj osobné vybavenie) žalobcom žalovanej neposkytované, súd prvej inštancie podľa jej

názoru ignoroval. Namietala, že výšku jediného príjmu žalovanej rozhodujúceho pre uplatnenie ochrany nedotknuteľného zostatku príjmu podľa § 73 ods. 2 v spojení s § 35 ods. 2 písm. a) zákona o sociálnych službách nedokazoval a zmienil sa o ňom iba v súvislosti s odmietnutím nároku na náhradu trov žalobcu. Uviedla, že samotná výška súdom určených splátok neobstojí ani v exekučnom konaní. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP (zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené) uviedla, že získala dôkaz o tom, že EON si určuje žalobca výpočtom z celkových nákladov zistených na základe prvotných účtovných dokladov za celú organizáciu (žalobcu) za použitia hypotézy, že EON sú pre pobytovú celoročnú sociálnu službu podľa § 35 a § 38 zákona o sociálnych službách na kapacitnú jednotku zariadení rovnaké. Dôkazom podľa žalovanej je aj, keď iba administratívne, ale vykazuje EON samostatne podľa jednotlivých zariadení v súlade so Zriaďovacou listinou. Namietala, že dôkaz nebolo možné uplatniť v konaní, nakoľko po zamietnutí Infožiadosti Rozhodnutím 07/2015 zo dňa 17.03.2015, vydanom štatutárom povinnej osoby - organizácie Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov T. so sídlom W. M. XXX, A., štatutár zriaďovateľa ako odvolací orgán odmietol odvolanie voči neposkytnutiu informácie Rozhodnutím predsedu BSK č. XX/XXXX/PRA-XX z 20.05.2015. Oprávnený preto opäť podal Infožiadosť identického obsahu a táto bola Rozhodnutím 1493/2016 zo dňa 28.10.2016 splnená čiastočne. Podľa čiastočnej informácie, podanej listom č. 1505/2016 z 31.10.2016, bola povinnou osobou (žalobcom) zverejnená Int. smer.č. 44 z júla 2011 účinnú od 01.07.2011 a aktualizovanú s účinnosťou od 27.06.2013 s názvom „Postupy pri triedení účtovných položiek finančnej hodnoty nákladov organizácie v zmysle pokynu BSK v účtovných dokladoch“, ktorej cieľom je podľa čl. I bod 2. triediť účtovné operácie organizácie „... na ekonomicky oprávnené náklady, ekonomicky neoprávnené náklady a rozčleniť ich podľa typu a druhu sociálnej služby.“ Uviedla, že v čl. I bod 4. sa dva druhy sociálnej služby stanovujú aj kategorizáciu podľa zariadení sociálnej služby, tak ako ich definuje platná Zriaďovacia listina povinnej osoby, s pridelením kódového znaku t.j. § 38 „Domov sociálnych služieb“; C1-1 = B. X/CX-X = W. XX a § 35 „Zariadenie pre seniorov“: C4-1 = W. XX/CX-X = W. M. XXX. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec v titule, a to bezdôvodným obohatením žalovanej z plnenia bez právneho nároku, čo je podľa jej názoru v rozpore s dokazovaním o Zmluve č. 9/2009/P a právnym titulom je náhrada škody. Konštatovala, že súd prvej inštancie tak žalobcovi umožnil vyhnúť sa určeniu kauzálneho nexusu, aktívnej vecnej legitímácie a výšky škody. Uviedla, že vecná aktívna legitímácia patri výhradnému vlastníkovi úhrad za sociálnu službu poskytovanú žalobcom, t.j. škoda vznikla zriaďovateľovi verejného poskytovateľa (žalobcu) krátením plánovanej príjmovej časti rozpočtu vyššieho územného celku Bratislavský samosprávny kraj (BSK). Generálny odkaz analógia iuris na správu majetku štátu tak podľa jej názoru neobstojí pred lex specialis derogat legi priori. Konštatovala, že žalobca financuje všetky svoje výdavky (a to nielen na poskytovanie sociálnej služby = EON) prostredníctvom dotácie z rozpočtu BSK v záväznej štruktúre podľa ekonomickej klasifikácie (verejných rozpočtov) z výdavkovej časti rozpočtu BSK, neexistuje žiadna finančná previazanosť medzi príjmom zo zaplatených úhrad a výdavkom na poskytovanie sociálnej služby. Skutočnosť, že žalobca vedie operatívnu evidenciu predpísaných úhrad a skutočne splatených úhrad za ním poskytnuté sociálne služby nie je dôkazom o vecnej aktívnej legitímácii verejného poskytovateľa v tomto prípade. Namietala, že súd prvej inštancie ignoroval právnu skutočnosť, že zmluva uzatváraná podľa § 74 zákona o sociálnych službách medzi prijímateľom a poskytovateľom sociálnej služby je zmluvou spotrebiteľskou. Mala za to, že eurokonformný výklad § 52 ods. 3) subsidiárne pôsobiaceho Občianskeho zákonníka („Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti“) sa vzťahuje aj na organizácie zriadené územnou samosprávou pre poskytovanie sociálnych služieb na základe občianske právneho kontraktu regulovaného špeciálnym zákonom, teda aj verejných poskytovateľov sociálnych služieb. Podľa názoru žalovanej je takýto výklad Občianskeho zákonníka v súlade s definíciou v čl. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, písm. c); "predajca alebo dodávateľ" znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Bola toho názoru, že v návrhu ZMLUVY je nesprávne aplikované ust. § 74 ods. 12 zákona o sociálnych službách „Ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na určenie úhrady za sociálnu službu podľa § 73, poskytovateľ sociálnej služby a prijímateľ sociálnej služby sú povinní uzatvoriť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby.“ Podľa žalovanej jedinými skutočnosťami rozhodujúcimi pre určenie úhrady podľa limitov určených v ustanoveniach § 73 sú iba skutočný finančný príjem prijímateľa jeho zmena, alebo zmena výšky sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenú v § 2 písm. a) zákona č. 601/2003 Z.z.

o životnom minime a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Mal za to, že ustanovenia návrhu ZMLUVY o poskytovaní sociálnej služby predloženej verejným poskytovateľom-dodávateľom v zriaďovateľskej pôsobnosti BSK - žalobcom majú charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky. Poukázala na § 53 ods. 10 Občianskeho zákonníka - neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. Takýmito okolnosťami sú podľa žalovanej existencia ustanovení najmä § 72 a § 74, zákona o sociálnych službách určujúce limity pre povinnosť prijímateľa uhradiť cenu služby vypočítanú na základe príslušného VZN. Ďalej namietala nedostatočne zistený skutkový stav o rozsahu činností poskytovateľa podľa § 15 (§§16-18) zákona o sociálnych službách zabezpečovaných žalobcom v rámci sociálnej služby, nesprávne aplikované ustanovenia § 73 zákona o sociálnych službách pri určovaní výšky úhrady, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť s ohľadom na výšku jeho príjmu, ignorovanie konkurencie podzákonných úprav výšky úhrady za sociálnu službu podľa § 35 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnych službách podľa Všeobecne záväzných nariadení dvoch úrovní samospráv na území hl. mesta SR, ignorovanie kreačného dokumentu - zriaďovacej listiny žalobcu ako dôkazu a jeho nahradenie obsahom „registračnej karty“ dokumentu, ktorý má zákonnú definíciu v § 66 zákona o sociálnych službách.

Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie na zistenie rozhodujúcich skutočností pre vecnú správnosť a oprávnenosť výdavkov vnesených do kalkulácie EON, hoci sa nejedná o všeobecne známu skutočnosť (a hlavne s overenou pravdivosťou) hoci sa jedná o cenu služby kalkulovanú dodávateľom podľa § 72 ods. 5 zákona o sociálnych službách v spojení s ďalšími právnymi predpismi regulujúcimi finančné vzťahy v územnej samospráve a neexistuje cenový orgán alebo jemu podobný orgán verejnej správy oprávnený na kontrolu výšky EON okrem NKÚ SR a prípadne vnútornej kontroly zriaďovateľa - v úrovni voleného orgánu územnej samosprávy. Konštatovala, že v rozpore s údajmi centrálného registra poskytovateľov vedených Ministerstvom a Zriaďovacími listinami žalobcu sa stotožnil s názorom žalobcu, že tento prevádzkuje jediné sociálne zariadenie podľa § 35 Zákona o sociálnych službách „Zariadenie pre seniorov“ (ZpS) na viacerých miestach - na dvoch adresách a ešte zmätočnými vyjadreniami o budovách slúžiacim na poskytovanie činností. Nedostatočne zisťoval skutkový stav pri vykonávaní činností spojených s poskytovaním sociálnej služby žalobcom v ZpS W. M. XXX v rozsahu podľa § 35 ods. 1 písm. b) a v ZpS W. XX v rozsahu podľa § 35 ods. 1 písm. a). Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam pri správnom vyčíslení EON podľa druhov sociálnej služby, že v mieste poskytovania W. XX sú poskytované dva druhy sociálnej služby, vo veci údajných dôvodov pre vykazovanie EON podľa druhu poskytovanej služby s ignorovaním rozdielného vecného rozsahu sociálnej služby § 35 pre osobitné skupiny prijímateľov identifikované v ods. 1 písm. a) a b) umiestnených v zariadeniach na dvoch oddelených miestach. Nesúhlasila s rozčleňovaním EON medzi dva druhy sociálnej služby poskytovaných žalobcom s tým, že žalobca nevedie účtovníctvo a predložené EON za roky 2011 až 2012 vypočítal podľa svojvoľne stanovených a nepreskúmateľných prepočítavacích koeficientov. Namietala právne posúdenie zmluvného typu. Konštatovala, že Zmluva o poskytovaní sociálnej služby je zmluvou uzatváranou pri obmedzení zmluvnej voľnosti strán zákonom o sociálnych službách, ktorý určuje spôsob, formu, obsah a esenciálne zmluvné podmienky. Uviedla, že tento určuje, ktoré z podmienok sú stanovené ako kogentné a pri ktorých je možné podmienku stanoviť aj odchyľne od znenia podľa Zákona dohodou strán. Poukázala na to, že súd prvej inštancie iba konštatuje, že oferta žalovanou prijatá nebola, dôvody odmietnutia cituje iba v rozsahu námietok žalovaným uvedených v odpore, pričom právne dôvody uvádzané žalovaným neuviedol. Konštatovala, že z hľadiska charakteru zákona o sociálnych službách, ktorý upravuje právne vzťahy pri poskytovaní sociálnych služieb, financovanie sociálnych služieb a dohľad nad poskytovaním sociálnych služieb, je zrejmé, že právne vzťahy vyplývajúce zo zmluvy o poskytovaní sociálnej služby a z nej vyplývajúcich záväzkov sa riadia ust. Občianskeho zákonníka iba subsidiárne, nakoľko ide o špecifický právny vzťah. Uviedla, že cieľom zákona o sociálnych službách je poskytnúť ochranu osobitnej kategórii osôb, ktorým vznikol nárok na poskytovanie sociálnej služby po preskúmaní individuálnych podmienok. Vzhľadom na to, že každý prípad sa posudzuje osobitne, je podľa jej názoru nepravdepodobné, aby prijímateľovi sociálnych služieb vzniklo bezdôvodné obohatenie, a aby za toto bezdôvodné obohatenie bol aj sankcionovaný podľa príslušného ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedla, že jej záväzok mesačne platiť sumu úhrady vo výške nie je dohodou o cene, ale individuálny správny akt o jednostrannom rozhodnutí žalobcu o výške úhrady určenej na základe § 72 podľa normatívneho správneho aktu VZN územnej samosprávy. Poukázala na to, že plnila vo výške podľa uzavretej ZMLUVY, pričom v posudzovanej veci nejde o úmysel žalovanej neplatiť úhradu za službu vôbec, avšak absencia uplatnenia ochranných

prvkov prijímateľa - limitov podľa § 72 a § 73 (v r. 2011) však spôsobuje vadu stanovenej výšky úhrady-určenú nezákonným postupom a v rozpore s postupom určovania v podzákonnej právnej norme, na ktorú sa žalobca odvoláva. Namietala aj stanovenie výšky súdom určeného splátkového kalendára (30 Eur mesačne), s tým, že z majetkových a príjmových pomerov je zrejmé, že žalovaná nemá prístup k finančným prostriedkom podľa výroku. Poukázala na to, že exekučným postihnutím jej jediného príjmu vo výške najviac 393 eur mesačne zo starobného dôchodku pre r. 2017 (v r. 2016 bol 384,5 eur) je mesačná exekučná zrážka najviac v polovičnej výške než súd stanovil.

Namietala tiež arbitrárnosť rozsudku s tým, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení nevysporiadal s jej argumentáciou proti tvrdeniam žalobcu (prevzatými do odôvodnenia) bez akéhokoľvek podopretia právnou normou, a to v bodoch 14., 20., 21.,31., Za nesporné právne skutočnosti považovala, že je prijímateľom sociálnej služby pobytovou formou v zariadení sociálnej služby „Zariadenie pre seniorov, W. M. XXX M. A.“ (ZpS W. M.) zriadenom Bratislavským samosprávnym krajom (BSK) podľa Zriaďovacej listiny č. 012/2009 dňa 22.06.2009 v znení jej opravy vydané dňa 03.07.2009. Organizácia DSS a ZpS T. so zriaďovacou listinou prevádzkuje ďalšie tri zariadenia sociálnej služby po dve zariadenia z dvoch druhov podľa údajov vedených Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny SR (MPSVaR) v „centrálnej registrácii“. Návrh Zmluvy o poskytovaní sociálnej služby v znení predložených dodatkov nebol riadnym plnením poskytovateľa v súlade s kogentnými ustanoveniami zákona o sociálnych službách. ZMLUVA je uzatváraná spôsobom neumožňujúcim žalovanému navrhovať znenie ustanovení v dispozičnej voľnosti účastníkov. Plnenie poskytovania sociálnej služby podľa Zákona účinného od 1.1.2009 je fakticky vo vecnom rozsahu obslužnej činnosti, pričom ale spotrebu elektrickej energie v užívanom byte uhrádza žalovaná priamo jej distribútorovi (nie je vyčíslená v úhrade za ubytovanie), iné činnosti podľa §§ 16-18 zákona o sociálnych službách, hoci sú predmetom vecného rozsahu služby podľa čl. IV., najmä poskytovanie stravy dohodnuté v dodatkoch ale počas žalovaného obdobia už neplnené, pranie bielizne a čistenie šatstva a ich údržba, ani osobné vybavenie žalovaného nie sú poskytované. Zákon o sociálnych službách určuje postup pri vymáhaní pohľadávok podľa § 73 ods. 10 a nasledujúce a relevantnej výšky príjmu v súlade s § 72a v súlade s § 73 ods. 1 až ods. 8 a majetku prijímateľa v súlade s § 72 ods. 10 a nasl. Civilnou žalobou bez riadneho odôvodnenia titulu a kauzy žalobca podľa jej názoru obchádza zákon o sociálnych službách. V žalobnom návrhu na vydanie platobného rozkazu nie je uvedené, akým spôsobom žalobca vyčísluje dlžnú sumu. Miestom poskytovania služby je zariadenie sociálnej služby „Zariadenie pre seniorov W. M. XXX“ s kapacitou 100 prijímateľov (od júla 2013 s kapacitou 106). Žalobca - verejný poskytovateľ sociálnej služby, je rozpočtovou organizáciou priamo napojenou na verejný rozpočet svojho zriaďovateľa, Bratislavského samosprávneho kraja. Poskytovanie sociálnych služieb nie je výkonom správy majetku zriaďovateľa, príjem z úhrad za poskytovanie sociálnej služby verejný poskytovateľ, ktorý je rozpočtovou organizáciou nemôže použiť na úhradu akýchkoľvek svojich výdavkov, príjem odvádza do rozpočtu zriaďovateľa. Všetky výdavky na poskytovanie sociálnych služieb žalobca financuje výhradne z dotácie schválenej Zastupiteľstvom v rozpočte BSK (všetky dotácie z iných verejných zdrojov rovnako iba prostredníctvom Rozpočtu BSK) a prípadne zo súkromných darov poskytnutými v súlade so všeobecne záväznými predpismi (z neverejných fin. zdrojov). Cena celodennej stravy poskytovanej žalobcom je počas rozhodného obdobia najmenej 104,33 Eur za 30 dňový mesiac, cena iba hlavného teplého jedla je najmenej 43,32 Eur za 30 dňový mesiac počas celého žalovaného obdobia. Nedotknuteľný zostatok príjmu žalovanej po zaplatení sumy úhrady za sociálnu službu (§ 73 ods.2 zákona o sociálnych službách) je od 01.07.2010 vo výške 37,08 Eur, 20% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu; od 01.07.2011 vo výške 37,97 Eur, 20% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu; od 01.07.2012 vo výške 38,92 Eur, 20% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu; od 01.07.2013 vo výške 39,62 Eur, 20% sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu; od 01.01.2014 vo výške 49,52 Eur (25% sumy životného minima) s poskytovaním stravovania - vo výške 148,57 Eur bez poskytovania stravovania (75% sumy životného minima). Novelou zákona o sociálnych službách zákonom č. 50/2012, platnou od 17.2.2012 a účinnou od 1.3.2012 sa zmenil právny nárok na poskytovanie soc. služby v zariadení podľa § 35 v ods. 1 písm. a) tak, že zvýšil potrebný stupeň odkázanosti podľa prílohy č.3 zákona z pôvodného II. stupňa na najmenej IV. Žalovanej nebola poskytovaná ošetrovateľská činnosť, pomoc pri sebaobslužbe ani osobné vybavenie a pomoc pri starostlivosti o domácnosť. Výška finančného príspevku pri odkázanosti fyzickej osoby na pomoc inej fyzickej osoby pri úkonoch sebaobsluhy v stupni odkázanosti III. a pobytovej forme poskytovanej sociálnej služby je podľa prílohy č. 5 zákona vo výške 124,41 Eur mesačne a o túto sumu je potrebné pri uplatnení limitu sumy úhrady za sociálnu službu v súlade s § 72 ods. 2 zákona znížiť výšku EON pre určenie maximálnej sumy úhrady žalovanej.

Za sporné právne skutočnosti žalovaná považovala, že ZMLUVA je v súlade s eurokonformným výkladom definície dodávateľa a spotrebiteľa zmluvou spotrebiteľskou, žalobca koná v predmete činnosti, pre ktorú bol zriadený, a žalovaný koná pre zabezpečenie osobnej potreby mimo svojho povolania, alebo zárobkovej činnosti. Uvedenie do omylu účastníka ZMLUVY - žalovanej žalobcom. V Čl. VIII. zmluvných dojednaní je v ods. 1 uvedená povinnosť prijímateľa uzavrieť dodatok k ZMLUVE generálne pri akejkoľvek zmene právnych a faktických skutočností dotýkajúcich sa výšky úhrad. Žalobca určuje úhradu za ubytovanie v rozpore s postupom určeným pre neho záväzným predpisom. Strop úhrady 170 Eur mesačne za ubytovanie zaviedlo VZN 43/2011. Uplatňovanie § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách v znení účinnom od 30.12.2010 do 31.12.2013 pri určovaní sumy úhrady poskytovateľom je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalobca si nespĺnil povinnosť vyčíslíť náklady na bývanie, ktoré nezabezpečuje v rámci svojich obslužných činností a sú tak uhrádzané mimo ZMLUVY, ako aj bez vyčíslenia výšky úhrady za stravu. V rámci obslužných činností, predpokladaných v rámci sociálnej služby, žalovaná hradí spotrebu elektrickej energie v byte (19,92 Eur/mes.) a žalobca nezabezpečuje bežnú údržbu spotrebičov vlastnených žalovanou a užívaných v byte, tiež ani pranie, žehlenie, údržbu bielizne, šatstva a ani osobné vybavenie. Tieto náklady vyčísluje SÚ SR pre jednočlennú domácnosť dôchodcu v sume 32,5 Eur na mesiac. Žalobca žalovanej neposkytuje lieky, zdravotnícky materiál prípadne liečebné pomôcky, náklady na ne vyčísluje SÚ SR vo výške 18,42 Eur mesačne a na ochranu príjmu je od tretieho štvrtroka 2015 pre žalovanú stanovený limit spoluúčasti na doplatku za lekárom predpísané lieky už na zvýšenej úrovni 25,-Eur mesačne. Novelou zákona účinnou od 1.1.2014 sa určuje aj výška „subjektívneho“ limitu pre prípad neposkytovania stravy. Do toho času, pre riadne vyčíslenie limitu mesačnej úhrady podľa § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách je nevyhnutné vždy zaradiť výdavky na celodennú stravu aj keď ju žalovaná u žalobcu neodoberala. Pri riadnom vyčíslení limitu mesačnej úhrady podľa § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách so zaradením výdavkov na spotrebu elektrickej energie v byte 19,91 Eur mes. (Štatistický úrad SR) platených žalovanou osobitne mimo úhradu za ubytovanie a stravného u poskytovateľa náklady na potraviny v jednočlennej domácnosti dôchodcu uvádzané štatistickým úradom SR sú podľa rokov o cca 18 € až 11 Eur nižšie než najlacnejšia celodenná strava u žalobcu a sú približne zhodné s 50% životného minima pre jednu osobu uplatnené pre r. 2014. Za obdobie 58 mesiacov (od 01.01.2011 do 31.08.2016) tak v súlade s § 73 ods. 7 nie je podľa názoru žalovanej pohľadávka voči nej 1.012 Eur, pri zabezpečení iba nevyhnutných životných potrieb (bývania a stravovania) bez zohľadnenia povinných činností (§ 35 ods.2 písm. a) potrebných pre dôstojnú existenciu človeka a žalobcom neposkytovaných, 4.180 Eur so zohľadnením výdavkov žalovaného (§ 35 ods. 2 písm. a bod 6. a 7. zákona za neposkytované povinné činnosti potrebné pre dôstojnú existenciu .

16. Žalobca vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom jeho právneho zástupcu k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť považujúc ho v jeho výrokoch za vecne správny a náležité odôvodnený. Uviedol, že žalovaná zhromaždila vo svojom pomerne rozsiahlom odvolaní v nie príliš zrozumiteľnej štruktúre viacero námietok, názorov na výklad zákona ako aj svojich požiadaviek, pri ktorých nie je vždy zrejmé, aký vplyv majú mať na podstatu posúdenia uplatneného nároku. Vyjadril sa preto k najpodstatnejším tvrdeniam žalovanej. Poukázal zároveň na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Co/494/2015-390 zo dňa 13. decembra 2016 vo veci žalobcu Domov sociálnych služieb a Zariadenie pre seniorov T. proti žalovanému D. H.R., ktoré bolo vydané v podobnej veci a ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

Za podstatné okolnosti prípadu považoval skutočnosť, že žalovaná prijímala v žalovanom období sociálnu službu od žalobcu. Žalovaná začala prijímať sociálnu službu (sociálnu starostlivosť) počas zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti zn. F.-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001. Zákonom č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách bol nahradený zákon č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci a právnym titulom pre ďalšie poskytovanie sociálnej služby sa v zmysle § 74 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách stala namiesto jednostranného rozhodnutia dvojstranná zmluva o poskytovaní sociálnej služby. Žalovaná neuzatvorila so žalobcom ním predložený návrh zmluvy o poskytovaní sociálnej služby č. 33/2010/P, dodatky k nej (1/2011/P a č. 2/2011/P) a ani ďalšie návrhy zmlúv o poskytovaní sociálnej služby č. 16/2013/P a 10/2014/P. Návrhy zmlúv o poskytovaní sociálnej služby (33/2010/P v znení jej dodatkov, č. 16/2013/P a č. 10/2014/P) obsahovali zmenu výšky úhrady za poskytovanú sociálnu službu (ubytovanie) v súlade s aktuálnymi zmenami cenového predpisu - Všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 (č. 39/2010 a č. 43/2011). Dodatkom č. 1/2011/P bola stanovená výška úhrady žalovanej v nadväznosti na VZN BSK č. 39/2010 na sumu 257,56 Eur mesačne. Dodatkom č. 2/2011/P bola stanovená výška úhrady žalovanej v nadväznosti na VZN BSK č. 43/2011 na sumu 204,90

Eur mesačne. Návrh zmluvy o poskytovaní sociálnej služby č. 16/2013/P obsahoval sumu 204,90 Eur. K tomuto návrhu zmluvy bol priložený aj formulár, v ktorom žalovaná mohla vyjadriť svoje pripomienky či výhrady k navrhovanej zmluve, čo však nevyužila, (príloha č. 6 k návrhu na vydanie platobného rozkazu). Návrh zmluvy o poskytovaní sociálnej služby č. 10/2014/P predstavoval opakovaný pokus o zosúladenie zmluvnej výšky úhrady s cenovým predpisom v nadväznosti na zákonnú povinnosť žalovanej odoberať minimálne 2 jedlá denne. K tomuto návrhu zmluvy bol priložený aj formulár, v ktorom žalovaná mohla vyjadriť svoje pripomienky či výhrady k navrhovanej zmluve, čo však nevyužila. Žalovaná okrem toho, že neuzatvorila predmetné návrhy zmlúv, neuhrádzala sumu za prijímanie sociálnej služby vo výške stanovenej v zmysle cenového predpisu (§ 72 zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách v spojení so VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov), ale uhrádzala nižšie sumy. Za nesporné považoval skutočnosť, že žalovaná prijímala v žalovanom období od 31.12.2010 do 31.08.2016 sociálnu službu, ani to, že žalovaná nemá so žalobcom uzavretú zmluvu o poskytovaní sociálnej služby a ani dodatky k zmluve o poskytovaní sociálnej služby a nebola sporná ani výška uskutočnených úhrad zo strany žalovanej. Predmetom tohto konania je preto podľa žalobcu bezdôvodné obohatenie žalovanej, keďže žalovaná neuzatvorila so žalobcom zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, prijímala teda sociálnu službu bez právneho titulu a neuhrádzala úhrady vo výške stanovenej cenovým predpisom. Uviedol, že predložil žalovanej od roku 2011 viacero návrhov zmlúv, v ktorých suma úhrady pozostávala len zo sumy za ubytovanie, teda za tú službu, ktorú odoberala. Súčasťou sumy úhrady nebola ani strava a ani opatrovanie (pomoc pri odkázanosti), a teda žalobca nepožadoval úhradu za žiadnu ďalšiu činnosť, ktorú by si žalovaná neobjednala. Konštatoval, že v posudzovanej veci sa domáha bezdôvodného obohatenia len za jedinou službu - ubytovanie v zariadení pre seniorov teda za tú službu, ktorú žalovanej poskytol, ktoré nemá charakter „nájmu“ podľa Občianskeho zákonníka, ale má charakter „sociálnej služby“ podľa zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách. Konštatoval, že ako poskytovateľ sociálnej služby podľa zákona č. 448/2008 Z.z. je povinný v zmysle § 35 ods. 2 zákona č. 448/2008 Z.z. v zariadení pre seniorov (teda v zariadení, kde je ubytovaná aj žalovaná) poskytovať pomoc pri odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby, sociálne poradenstvo, sociálnu rehabilitáciu, ubytovanie, stravovanie, upratovanie, pranie, žehlenie a údržbu bielizne a šatstva, osobné vybavenie, utvárať podmienky na úschovu cenných vecí a zabezpečuje záujmovú činnosť. Ubytovanie je teda iba jednou zo služieb, ktoré žalobca musí vedieť poskytnúť. Žalovaná si vybrala, že chce iba ubytovanie a že o ostatné služby nemá záujem. Avšak žalobca musí vedieť poskytnúť v prípade záujmu alebo potreby všetky uvedené služby, ktoré napokon aj iní prijímatelia využívajú. Žalobca má teda náklady na všetky uvedené služby bez ohľadu na to, či o ne žalovaná má alebo nemá záujem. Ekonomicky oprávnené náklady (EON) predstavujú tzv. objektívny limit úhrady za sociálnu službu, čo znamená, že sú hornou hranicou pre výšku úhrady prijímateľa sociálnej služby. V zmysle zákona č. 448/2008 Z.z. je relevantným údajom EON na daný druh sociálnej služby (zariadenie pre seniorov, domov sociálnych služieb) a nie na tú ktorú budovu (§ 71 ods. 1 písm. c), § 72 ods. 5, § 73 ods. 19 zákona č. 448/2008 Z.z.), čo potvrdilo aj Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR vo vyjadrení č. 7067/2014-M_OSS, 7013/2014 zo dňa 26.02.2014 (príloha č. 3 podania zo dňa 15.10.2016): „Pri výpočte ekonomicky oprávnených nákladov konkrétneho poskytovateľa je potrebné vychádzať z ekonomicky oprávnených nákladov daného druhu poskytovanej sociálnej služby, a to bez ohľadu na to, že poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach za predpokladu, že je zapísaný v registri poskytovateľ ako jeden poskytovateľ jedného druhu sociálnej služby.“ Poukázal na vyjadrenie Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, ktoré vo vyjadrení č. 7067/2014-M_OSS, 7013/2014 zo dňa 26.02.2014 konkrétne k žalobcovi uviedlo: „Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov T., A., predstavuje jeden právny subjekt, ktorý poskytuje dva druhy sociálnych služieb - „domov sociálnych služieb“ a „zariadenie pre seniorov“, oba celoročnou pobytovou formou. Uvedené dva druhy sociálnych služieb poskytuje poskytovateľ na 3 miestach v A., ktorými sú: W. L.. Č.. XX, W. M. Č.. XXX P. B. Č.. XX.“ Uvedené potvrdil aj zriaďovateľ žalobcu Bratislavský samosprávny kraj vo vyjadrení č. 108472/2014-SP/2 zo dňa 14.01.2015, podľa ktorého žalobca poskytuje dva druhy sociálnej služby (domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov), pričom jedno zariadenie pre seniorov poskytuje sociálnu službu na dvoch miestach: W. XX P. W. M. XXX. Konštatoval, že EON na druh sociálnej služby žalobcu „zariadenie pre seniorov“ bol: 525,59 Eur (v roku 2011), 531,83 Eur (v roku 2012), 533,67 Eur (v roku 2013). Výška úhrady žalovanej v zmysle § 72 zákona č. 448/2008 Z. z. v spojení s VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov bola v rokoch 2011 až 2016: 257,56 Eur (od 01.01.2011 do 31.07.2011), 204,90 Eur (od 01.09.2011 do 31.06.2014) a 205,73 Eur (od 01.07.2014 do 30.09.2016). Považoval za zrejmé, že výška úhrady v prípade žalovanej ako prijímateľky sociálnej služby v zariadení pre seniorov bola násobne nižšia ako výška EON žalobcu na druh sociálnej služby „zariadenie pre seniorov“. Uviedol, že výška ekonomicky oprávnených nákladov žalobcu je primeraná aj vzhľadom na iné zariadenia pre seniorov zriadených vyššími územnými celkami,

dokonca z porovnania vyplýva, že žalobca hospodári s nižšími nákladmi (531,83 Eur) ako sú priemerné náklady porovnateľných zariadení v troch iných samosprávnych krajoch (605,18 Eur). Mal za to, že od žalovanej nepožaduje reálnu výšku nákladov, ktoré vynakladá na ubytovanie žalovanej a nepožaduje od nej ani úhradu za služby, ktoré žalovaná nevyužíva, akými sú stravovanie a úhrady za úkony služby odkázanosti. Uplatňuje si len výšku úhrady za ubytovanie, ktorú má platiť ktorýkoľvek iný prijímateľ sociálnej služby v zariadení pre seniorov zriadenom Bratislavským samosprávnym krajom po odrátaní toho, čo žalovaná skutočne zaplatila. Poukázal na to, že žalovaná má prístup k inštitútu pomoci v hmotnej núdzi podľa zákona č. 417/2013 Z.z. a predtým zákona č. 599/2003 Z.z., ktorým sa napĺňa obsah ústavného práva žalovanej v zmysle čl. 39 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Ďalšiu úroveň zabezpečenia sociálnych potrieb žalovanej predstavujú služby a podmienky ich poskytovania v zariadení pre seniorov v zmysle zákona o sociálnych službách. Uviedol, že aj keď žalovaná neuzatvorila s žalobcom zmluvu v zmysle zákona o sociálnych službách, ako poskytovateľ bral do úvahy v prípade žalovanej aj inštitút nedotknuteľného zostatku príjmu (§ 73). Nedotknuteľný zostatok príjmu pamätá na situáciu, ak by výška spoluúčasti seniora prostredníctvom úhrady za ubytovanie spôsobila odňatie celého príjmu seniora - predmetné ustanovenie § 73 garantuje seniorovi v každom prípade minimálny zostatok (percento sumy životného minima). Konštatoval, že v tejto situácii, kedy by úhrada za ubytovanie zasahovala do nedotknuteľného zostatku, sa žalovaná nenachádza. Stotožnil sa s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie s tým, že jediným právnym titulom na poskytovanie sociálnych služieb je od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti v zmysle § 74 ods. 1 v spojení s § 106 ods. 5 zákona o sociálnych službách zmluva o poskytovaní sociálnej služby. Žalovaná zmluvu o poskytovaní sociálnej služby neuzatvorila, a teda po právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti č. V. Y. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 24.11.2010, právoplatné dňa 30.12.2010, nemá právny titul pre prijímanie sociálnej služby (§ 74 ods. 1 v spojení s § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách). Uviedol, že poskytoval žalovanej sociálnu službu napriek absencii zmluvy a dodatkov k zmluve o poskytovaní sociálnej služby, pričom zámerom žalobcu nie je poskytovať žalovanej sociálnu službu bezodplatne alebo za nižšiu úhradu, aká vyplýva z VZN BSK č. 31/2009, avšak jednostranné ukončenie poskytovania sociálnej služby (ubytovania) nepovažoval žalobca za riešenie, keďže návrat žalovanej do stabilného rodinného prostredia by nemusel byť jednoduchý, resp. vôbec možný.

K námietke žalovanej, že právnym titulom je náhrada škody a poukazuje na Zmluvu č. 9/2009/P, uviedol, že mu nie je známe, v akej súvislosti s predmetom tohto konania žalovaná poukazuje na „Zmluvu č. 9/2009/P“, keďže takáto zmluva nie je obsahom spisu, nebola ani prílohou odvolania a medzi žalobcom a žalovanou nebola uzatvorená žiadna zmluva o poskytovaní sociálnej služby. S námietkou žalovanej, že zmluva podľa § 74 zákona o sociálnych službách je zmluvou spotrebiteľskou sa nestotožnil a uviedol, že nie je zrejmé, ako by táto skutočnosť mala ovplyvniť stav, že žalovaná prijala sociálnu službu v žalovanom období, za ktorú zaplatila menej ako stanovoval právny predpis. Konštatoval, že predložením návrhov zmluvy č. 33/2010/P dodatkov č. 1/2011/P a č. 2/2011/P, návrhov zmlúv č. 16/2013/P a č. 10/2014/P síce inicioval uzatvorenie dodatkov k zmluve, nič však nebránilo žalovanej navrhnúť iné znenie jej jednotlivých ustanovení (s prihliadnutím na kogentné ustanovenia zákona o sociálnych službách týkajúce sa obsahu zmluvy). K tomu však zo strany žalovanej vôbec nedošlo. Je toho názoru, že ak by žalovaná mala úprimný záujem o zmenu, či doplnenie návrhu zmluvy, urobila by tak skôr ako prvýkrát v odpore, nakoľko mala dostatok príležitostí navrhnúť iné znenie ustanovení dodatkov, ktoré však nevyužila. Mal za to, že skutočné dôvody neuzatvorenia zmluvy zo strany žalovanej nespočívajú v jednotlivých ustanoveniach zmluvy, ale v neakceptovaní výšky úhrady podľa právneho predpisu zo strany žalovanej. Námietky žalovanej voči návrhu zmluvy vznesené až počas konania, ako aj jej posúdenie ako spotrebiteľskej, preto považuje za účelové. Konštatoval, že účelom existencie žalobcu nie je dosahovanie zisku, ale zabezpečenie dostupnosti a čo najvyššej kvality sociálnych služieb pre osoby, ktoré sú na ich poskytovanie odkázané (PL. ÚS 13/2009). Za správne považoval žalobca aj právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia žalovanej a v tej súvislosti vykonané dokazovanie za dostatočné pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že žalovaná mala ako prijímateľka sociálnej služby platiť úhradu vo výške podľa cenového predpisu, pričom platila v nižšej výške, ako je výška úhrady podľa VZN BSK. Súd prvej inštancie ju k rozdielu medzi tým, čo žalovaná uhradila a mala uhradiť zaviazal zaplatiť, keďže výška bezdôvodného obohatenia je daná obvyklou úhradou, akú platia seniori v predmetnom zariadení podľa VZN BSK po odrátaní toho, čo žalovaná skutočne zaplatila. Uviedol, že si uplatnil voči žalovanej sumu úhrady v zmysle VZN BSK č. 31/2009 v z.n.p (platnej v jednotlivých mesiacoch poskytovania sociálnej služby) po odpočítaní toho, čo žalovaná počas žalovaného obdobia zaplatila. VZN BSK č. 31/2009 v z.n.p obsahuje vzorec na výpočet úhrady za sociálnu službu, pričom žalovaná

suma je vypočítaná v jednotlivých mesiacoch poskytovania sociálnej služby v zmysle tohto vzorca, čo žalovaná svojim odvolaním nespochybnila.

K námietke žalovanej, že vo vzťahu k žalobcovi ako zariadeniu sociálnych služieb existuje konkurencia dvoch právnych predpisov, ktorými by sa mal žalobca riadiť: VZN BSK č. 31/2009 a VZN Hlavného mesta SR Bratislavy č. 1/2004, uviedol, že túto námietku žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nevzniesla (§ 366 CSP). Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že na žalobcu sa vzťahuje VZN BSK č. 31/2009 a v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 448/2008 Z.z. má žalovaná možnosť výberu poskytovateľa sociálnej služby. Konštatoval, že žalovaná mala možnosť výberu medzi poskytovateľom, na ktorého sa vzťahuje VZN BSK a poskytovateľom, na ktorého sa vzťahuje VZN Hlavného mesta SR Bratislavy. K námietke žalovanej k postupu súdu prvej inštancie ohľadom dokazovania vo vzťahu k EON uviedol, že predložil v konaní výšku svojich ekonomicky oprávnených nákladov, pričom ich predložil v štruktúre stanovenej § 72 ods. 5 zákona o sociálnych službách a za každý prevádzkovaný druh sociálnej služby (t.j. za zariadenie pre seniorov a za domov sociálnych služieb). Konštatoval, že preukázal opodstatnenosť svojich ekonomicky oprávnených nákladov vyjadrením Úradu BSK č. 108472/2014-SP/2 zo dňa 14.01.2015, ktorému ako zriaďovateľovi žalobcu primárne záleží na čo najnižších nákladoch žalobcu spojených s prevádzkou zariadenia sociálnych služieb, pretože zriaďovateľ financuje žalobcu (podľa Správy o výsledku kontroly Hlavného kontrolóra BSK z októbra 2011, BSK doplácá na jedného klienta žalobcu zo svojho rozpočtu sumou 441,18 Eur mesačne). Uviedol, že vo svojom vyjadrení zo 14.01.2015 potvrdil súlad ekonomicky oprávnených nákladov žalobcu so zákonom o sociálnych službách. K žalovanej prezentovanými priemernými nákladmi seniorov podľa údajov Štatistického úradu Slovenskej republiky uviedol, že za dôležitú považuje skutočnosť, že žalobca poskytuje žalovanej ubytovanie ako sociálnu službu. Je preto podstatné rozlišovať medzi ubytovaním v nájme podľa Občianskeho zákonníka či vo vlastnom byte na strane jednej a ubytovaním v zariadení pre seniorov podľa zákona o sociálnych službách na strane druhej, v zmysle ktorého je žalobca podľa § 35 ods. 2 povinný každému prijímateľovi sociálnej služby poskytovať, zabezpečovať a vytvárať podmienky na rad činností (pomoc pri odkázanosti na pomoc inej fyzickej osoby, sociálne poradenstvo, sociálna rehabilitácia, ubytovanie, stravovanie, upratovanie, pranie, žehlenie a údržba bielizne a šatstva, osobné vybavenie, podmienky na úschovu cenných vecí, záujmová činnosť). Je pritom na konkrétnom prijímateľovi, ktoré z uvedených činností sa rozhodne počas svojho pobytu v zariadení pre seniorov prijímať, avšak nič to nemení na tom, že žalobca ako poskytovateľ je povinný tieto činnosti poskytovať (mnohí prijímatelia využívajú viaceré poskytované činnosti). Konštatoval, že ani prijímanie ubytovania nespočíva len v poskytnutí obytnej miestnosti s príslušenstvom a spoločnými priestormi, ale každý ubytovaný prijímateľ sociálnej služby v zariadení pre seniorov u žalobcu je kontrolovaný, či sa ráno v poriadku zobudil (kontrola štítku pri vstupe do obytnej miestnosti), je k dispozícii údržbár, vrátnik, zdravotné sestry, upratovanie spoločných priestorov a podľa svojho rozhodnutia aj obytnej miestnosti, starostlivosť o vonkajšie plochy, riešenie rôznych životných situácií v zariadení (platba úhrad na ekonomickom úseku, riešenie problémových situácií so zamestnankyňami sociálneho úseku alebo riaditeľom a iné). K námietke žalovanej, že za odber elektrickej energie platí priamo dodávateľovi elektrickej energie, uviedol, že žalovaná opomína fakt, že úhrada za ubytovanie sa v zmysle § 30 ods. 7 VZN BSK č. 31/2009 v z.n.p. znižuje o stanovenú sumu, ak je obytná miestnosť vybavená meracím zariadením na meranie odberu elektrickej energie. Konštatoval, že miestnosť žalovanej je vybavená meracím zariadením a tak platí za odber elektrickej energie priamo dodávateľovi elektrickej energie, s ktorým má uzatvorenú zmluvu. Toto zníženie úhrady za sociálnu službu bolo vyjadrené v každom zmluvnom dokumente medzi žalobcom a žalovanou, t.j. v zmluve č. 33/2010/P v znení jej dodatkov a v zmluve č. 16/2013/P (čl. VII. ods. 2, slová „zníženie o 0,27 €/deň (§ 30 ods. 7 cit. VZN)“).

Žalobca nesúhlasil so žalovanou, že nie je aktívne legitimovaný. Poukázal na zriaďovateľskú listinu založenú v súdnom spise s tým, že je rozpočtovou organizáciou Bratislavského samosprávneho kraja (ďalej len "BSK"). Vo vzťahu k BSK má žalobca postavenie správcu majetku. Podľa ustanovenia § 6 ods. 2 a 3 zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov je žalobca oprávnený konať pred súdmi v mene BSK vo veciach, ktoré sa týkajú spravovaného majetku BSK. Podporne poukázal na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 94/2002 zo dňa 25.02.2003 (R 87/2004), podľa ktorého „z pohľadávok, ktoré vznikajú v súvislosti s výkonom správy hmotného majetku štátu je oprávnený priamo správca.“ Na podporu svojich tvrdení, poukázal rozsudok NS SR z 30. septembra 2008 sp. zn. 4 Cdo 93/2008, rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25. apríla 2013 sp. zn. 10Co/186/2012. K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie ukončil spor na jedinom pojednávaní dňa 27.01.2016 bez prítomnosti žalovanej alebo jej zástupcu napriek tomu, že žalovaná žiadala o odročenie tohto pojednávania, uviedol, že pojednávanie nariadené na 28.07.2016 bolo odročené z dôvodu, že Centrum právnej pomoci požiadalo o odročenie pojednávania

z dôvodu posúdenia nároku žalovanej na bezplatnú právnu pomoc. Súd prvej inštancie následne nariadil termín pojednávania na 29.11.2016. V tento deň sa na pojednávanie nedostavila žalovaná a ani žiadny jej zástupca, pričom doručenie predvolania mala žalovaná riadne vykázané a svoju neúčasť neospravedlnila. Súd prvej inštancie po tom, čo pripustil zmenu petitu žaloby, odročil pojednávanie na 12.01.2017, pričom žalovanú písomne predvolal. Uviedol, že súd prvej inštancie umožnil žalovanej uskutočňovať jej patriace procesné právo zúčastniť sa pojednávania, ale žalovaná sa svojou nečinnosťou (nedostavením sa na pojednávanie, neospravedlním svojej neúčasti, neprebratím poštovej zásielky zo súdu) o účasť na pojednávaní pripravila sama. Rovnako ako na pojednávaní dňa 29.11.2016, sa ani na pojednávanie dňa 12.01.2017 žalovaná nedostavila, pričom doručenie predvolania mala vykázané náhradným doručením a svoju neúčasť opätovne neospravedlnila. K argumentácii žalovanej, že žalobca mal túto vadu riešiť podaním návrhu na nahradenie vôle prijímateľa uzavrieť cenový dodatok, uviedol, že prejav vôle subjektu právneho vzťahu je možné nahradiť súdnym rozhodnutím v zmysle § 229 CSP za predpokladu, keď to ustanovenie hmotnoprávnej normy výslovne umožňuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona o sociálnych službách, alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu nevyplýva pre prijímateľa sociálnej služby uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby v zmysle § 74 zákona o sociálnych službách a možnosť poskytovateľa sociálnej služby domáhať sa nahradenia prejavu vôle súdom. Mal za to, že neprichádza do úvahy žaloba žalobcu na nahradenie prejavu vôle žalovanej, pretože takáto žaloba by bola zjavne neúspešná, keďže neexistuje právna povinnosť žalovanej uzatvoriť zmluvu podľa § 74 zákona o sociálnych službách a ani možnosť žalobcu žiadať súd o nahradenie prejavu vôle žalovanej. Konštatoval, že hoci žalovaná predkladá veľké množstvo tvrdení a právnych konštrukcií, ktorých spojitost' s meritom sporu nie je vždy zrejmá, nespochybňuje skutkový základ pohľadávky, ktorým je poskytnutie sociálnej služby (ubytovania) za nižšiu úhradu, než stanovuje cenový predpis a bez uzatvorenej zmluvy o poskytovaní sociálnej služby a príslušných dodatkov.

17. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu namietala, že nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, uvedenou vo vyjadrení. Uviedla, že ignoruje právnu skutočnosť zásadného významu, a to že žalovaná požíva ochranu už nadobudnutých práv v súlade s § 106 ods. 6 a 7 zákona o sociálnych službách, ktorá zásadným spôsobom mení jej postavenie pri dojednávaní Zmluvy o poskytovaní sociálnej služby a povinnosť žalobcu. Konštatovala, že žalobca si nesplnil povinnosť uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, predložila pripomienky k návrhu a poverila na predloženie ďalších protinávrhov - pripomienok k návrhu 10/2014/P splnomocnenca a odpoveďou doručenou 05.08.2014 písomne na výzvu žalobcu z 28.07.2014, uhradila úhradu za ubytovanie vo výške podľa posledného rozhodnutia právneho predchodcu žalobcu a podľa zákona účinného do 31.12.2008, úhradu za jedinú obslužnú činnosť poskytovanú žalobcom od 01.01.2009 v súlade s § 106 ods. 6, žalobca je povinný poskytovať žalovanému spĺňajúcemu podmienky podľa § 106 ods. 5 sociálnu službu podľa druhu v rozsahu podľa § 106 ods. 6 a za splnenia podmienok podľa § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách, vyjadrenie Ministerstva z 26.06.2014 nie je záväzným výkladom aplikácie § 74 ods. 5 pre posudzovanú vec. Nesúhlasila s tým, že žalobca poskytuje jeden druh sociálnej služby podľa § 35 pre cieľovú skupinu prijímateľov odkázaných od stupňa IV. podľa ods. 1 písm. a) v zariadení W. XX a pre cieľovú skupinu „neodkázaných“ t.j. do stupňa III. podľa písm. b) v zariadení W. M. XXX, ani s právnym posúdením bezdôvodného obohatenia prejednáwanej veci. Mala za to, že žaloba je predčasná, nakoľko jediným titulom pre uplatňovanie žalovaného nároku je existencia riadne uzatvorenej zmluvy medzi žalobcom a žalovanou. Žalobcovi podľa žalovanej neprislúchajú žiadne nároky ex lege. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 O.Z.). Záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmu inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Podľa jej názoru, v právnych skutočnostiach žalobca najmenej protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia nepreukázal. Uviedla, že sociálne služby, ktoré sa fyzickej osobe poskytovali k 31. decembru 2008, sa po tomto dni poskytujú podľa zákona účinného do 31. decembra 2008, a to až do okamihu, kedy sú kumulatívne (súčasne) naplnené dve podmienky: 1./ do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a 2./ do uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1. januára 2009. Z jazykového výkladu ust. § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách je podľa jej názoru

nepochybne zrejme, že pokiaľ sa nenaplnia obe podmienky uvedené v bode 1 a bode 2 súčasne, sociálne služby, ktoré sa fyzickej osobe poskytovali k 31. decembru 2008, sa po tomto dni poskytujú podľa zákona účinného do 31. decembra 2008. Je toho názoru, že bez rozhodnutia o tom, či žalobca obsahom návrhov zmlúv predložených žalovanému splnil podmienky zákona o sociálnych službách riadne a včas, nie je možné rozhodnúť o nároku podľa titulu vznesenom touto žalobou. Titul vydania bezdôvodného obohatenia je k dispozícii iba subsidiárne. Právnym titulom na poskytovanie sociálnej služby a požadovanie úhrady za sociálnu službu je výlučne zmluva o poskytovaní sociálnych služieb, a to len za predpokladu, že je uzatvorená. Uviedla, že výškou nároku je tak výdavok žalobcu na poskytovanie bývania žalovanej vstupujúci do EON, alebo pokiaľ súd žalobcovi prizná stratu práva žalovanej na poskytovanie sociálnej služby žalobcom, potom sa jedná o všetky bežné a kapitálové výdavky vynaložené za príslušné obdobie po odrátaní úhrad žalovanej za toto obdobie. Podľa názoru žalovanej ak žalobca vyčísluje žalobou vznesený nárok s odkazom na určenie úhrady podľa § 72 ods. 2 v súlade s VZN BSK, nemožno tvrdiť, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie pre absenciu záväzkového vzťahu, ktorý takéto určenie stanovuje osobitným zákonom, ale o škodu, ktorá však vznikla zriaďovateľovi tým, že prostredníctvom výdavkového rozpočtu žalobcu plnil zo zákonnej povinnosti žalobcu. Pre takýto výklad patrí námietka konkurencie podzákonných predpisov uvedená v odvolaní. Pokiaľ však nastalo plnenie skutočne bez právneho vzťahu (po zániku), potom nárok vznesený žalobou je oprávnený vymáhať správca majetku zriaďovateľa ako bezdôvodné obohatenie, ale je ho nevyhnutné vyčísliť v súlade so zásadami predpísanými výhradne civilnou úpravou.

18. Žalobca v odvolacej duplike podanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu konštatoval, že napádaný rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou súdu prvej inštancie v obdobných prípadoch (právoplatné rozsudky: č. k. 44C 184/2013-343 zo dňa 13.04.2015; č. k. 45C 249/2013-348 zo dňa 30.06.2015, č. k. 21C 253/2013-289 zo dňa 30.06.2016, č. k. 17C 291/2016-161 zo dňa 15.02.2018; neprávoplatné rozsudky: č. k. 12C 270/2013-212 zo dňa zo dňa 26.10.2016; č. k. 21C 270/2013-230 zo dňa 05.02.2016; č. k. 12C 288/2016-179 sp. zn. 27.04.2018; č. k. 7C 270/2013-303 zo dňa 24.10.2016; č. k. 12C 182/2013-663 zo dňa 14.06.2017) ako aj v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Bratislave v obdobných prípadoch (právoplatné rozsudky č. k. 5Co 494/2015-390 zo dňa 13.12.2016; č. k. 9Co 460/2015-392 zo dňa 26.10.2017; 4Co 566/2015-476 zo dňa 28.02.2018).

Uviedol, že v plnom rozsahu odkazuje aj na svoje predchádzajúce podania v konaní, najmä na podanie označené ako „Vyjadrenie k odvolaniu žalovanej“ zo dňa 22.05.2017. S tvrdením žalovanej, že v predmetnom prípade nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie, keďže ona má právny titul na prijímanie sociálnej služby, a tým by malo byť rozhodnutie č. F-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001, nesúhlasil. Konštatoval, že prijatím zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnych službách“) s účinnosťou od 01.01.2009 došlo k zrušeniu zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci (ďalej len „zákon o sociálnej pomoci“). Podľa ustanovenia § 74 zákona o sociálnych službách jediným právnym titulom na prijímanie sociálnej služby je zmluva o poskytovaní sociálnych služieb. Prechod prijímateľov sociálnych služieb na základe rozhodnutia podľa zákona o sociálnej pomoci na zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb upravujú prechodné ustanovenia - v tomto prípade ustanovenie § 106 ods. 5 a 7 zákona o sociálnych službách. Z ustanovenia § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách vyplýva, že sociálne služby sa prijímateľovi v prechodnom období poskytujú podľa zákona účinného do 31.12.2008 len do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb. V druhej vete predmetného ustanovenia ukladá zákon o sociálnych službách povinnosť poskytovateľovi sociálnych služieb uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb s vyššie uvedenou osobou. Prijímateľ sociálnej služby však nemá povinnosť, ale právo zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb podpísať. Prejavuje sa tu princíp zmluvnej voľnosti prijímateľa sociálnej služby a právo voľby - slobodného výberu medzi poskytovateľmi sociálnych služieb. Ak však vyššie uvedený prijímateľ sociálnej služby neuzavrie s poskytovateľom sociálnej služby zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb podľa ustanovenia § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách, hoci mu tá bola poskytovateľom predložená, odmieta sociálnu službu ako celok a stráca nárok na jej poskytovanie. Ide o ustálený výklad predmetného ustanovenia v súlade s usmernením poskytnutým Ministerstvom práce sociálnych vecí a rodiny (príloha č. 5 podania žalobcu označeného ako „Vyjadrenie k skutkovému stavu“ zo dňa 17.10.2016). Žalobca preukázal, že v prípade žalovanej bolo vydané rozhodnutie Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. V. Y. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 24.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.12.2010. Súčasne preukázal, že žalovanej predložil návrhy zmluvy o poskytovaní sociálnych

služieb č. 33/2010/P s dodatkami č. 1/2011/P a č. 2/2011/P, ako aj návrh zmluvy č. 16/2013/P a č. 10/2014/P. Skutočnosť, že predmetné návrhy zmlúv boli zo strany žalovanej odmietnuté je nesporná. Žalovaná tak stratila právny titul na prijímanie sociálnej služby a v súčasnosti ju prijíma neoprávnene. Podľa jeho názoru (ne)spotrebiteľský charakter zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb nemá žiadny súvis s predmetným súdnym konaním, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedol, že je nesporným faktom, že žalovaná nepodpísala so žalobcom predloženú zmluvu o sociálnych službách a ani jej dodatky, a preto nemá žiadny právny titul na prijímanie sociálnych služieb. Je tiež faktom, že žalovaná platí menej, ako je obvyklé a ako určuje cenový predpis, preto sa žalobca domáha vydania nezaplateného rozdielu medzi úhradou určenou cenovým predpisom a úhradou, ktorú platí žalovaná, a to z titulu bezdôvodného obohatenia. K svojej argumentácii poukázal na závery uvedené v 55. - 56. odseku rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co 460/2015-392 zo dňa 26.10.2017: „V posudzovanej veci je žalobca právnickou osobou, ktorý má povahu verejnoprávneho subjektu zriadeného vyšším územným celkom, ktoré predmetom činnosti je poskytovanie sociálnych služieb podľa § 2 ods. 1 zákona o sociálnych službách. Žiadnu z činností vykonávaných žalobcom ... nemožno považovať za výkon obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, resp. za akúkoľvek komerčnú aktivitu. O výkone podnikateľskej činnosti by bolo možné hovoriť iba pri neverejných poskytovateľoch sociálnych služieb... Za takéhoto skutkového stavu, keď žalobca nespĺňa definíciu dodávateľa, nemožno zmluvu uzavretú medzi stranami sporu považovať za spotrebiteľskú... Pokiaľ ide o rozsudok, na ktorý poukázala žalovaná vo svojom odvolaní (Khantum and others v. Newham LBC), odvolací súd ním nie je viazaný.“ K tvrdeniu žalovanej tvrdí, že žalobca mal povinnosť žalovať žalovanú o nahradenie prejavu vôle, a bez podania žaloby o nahradenie prejavu vôle nemôže žalobca uplatňovať proti žalovanej svoje pohľadávky žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia, uviedol, že nemá oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky. Žiadne ustanovenie zákona o sociálnych službách, Občianskeho zákonníka ani zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok nepodmieňuje podanie žaloby na plnenie (vydanie bezdôvodného obohatenia) predchádzajúcim podaním určovacej žaloby či žalobou o nahradenie prejavu vôle. K výške bezdôvodného obohatenia sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou uvedenou vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej, ktorú podľa jeho názoru žalovaná nespochybnila. V súvislosti s námietkou žalovanej, spochybňujúcou aktívnu legitimitáciu žalobcu, odkázal na podanie označené ako „Vyjadrenie k odvolaniu žalovanej“ zo dňa 22.05.2017 (str. 10 - 11). Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na 53. ods. rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co 460/2015-392 zo dňa 26.10.2017. Rovnako aj k argumentácii dodržania práva na spravodlivý proces odkazuje na Vyjadrenie k odvolaniu žalovanej.

19. Žalovaná v stanovisku k odvolacej duplike žalobcu zhrnula svoju argumentáciu z predchádzajúcich podaní. Následne v podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 20.08.2021 uviedla, že má záujem urobiť uznávací prejav v zmysle § 282 a nasl. CSP. Konštatovala, že žalobca podal žalobu na sumu 5 155,94 eur s príslušenstvom, ktorá pokrýva dlh za obdobie od 30.12.2010 do 31.08.2016. Uviedla, že svojím podpisom uznáva tento dlh čo do výšky, t.j. v sume 5 155,94 eur, ako aj do jeho dôvodu, t.j. obvyklá úhrada za poskytovanie sociálnej služby zariadením od 30.12.2010 do 31.08.2016 v Domove sociálnych služieb a zariadení pre seniorov Rača, a to bez zmluvy o poskytovaní sociálnej služby (bezdôvodne obohatenie). Súčasne žiadala o povolenie splátok v sume 10,- eur na mesiac a žiadala vzhľadom na svoju sociálnu situáciu o odpustenie úrokov z omeškania a trov konania, nakoľko má záujem naďalej zotrvať v zariadení a dňa 22.11.2019 uzatvorila zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb.

20. Žalobca vo vyjadrení k tomuto podaniu žalovanej uviedol, že žalovaná získala právny titul na prijímanie sociálnej služby v zariadení žalobcu až podpísaním zmluvy dňa 22.11.2019 a zároveň prejavila vôľu naďalej v zariadení zotrvať. Uznáním dlhu žalovaná priznala, že sa v rozhodnom období bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu a súčasne žiada o povolenie splátok a odpustenie úrokov z omeškania a trov konania. Konštatoval, že žalovaná v rozhodnom období neuzatvorila so žalobcom zmluvu a uhrádzala sumu nižšiu ako stanovoval všeobecne záväzný právny predpis a sama svojím rozhodnutím nezavrela zmluvu a neplatí úhrady podľa všeobecne záväzného právneho predpisu, sa ocitla v súčasnom postavení. Uviedol, že si touto žalobou uplatňuje rozdiel medzi záväznou sumou úhrady a tým, čo žalovaná skutočne uhradila. Výška úhrady za poskytovanie sociálnej služby je kogentne stanovená v súlade s VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov a žalobca nemá možnosť jej výšku upraviť odchylnou dohodou so žalovanou, či iným prijímateľom sociálnej služby. Čo sa týka úrokov z omeškania a trov konania, poukázal na to, že je subjektom zriadeným Bratislavským samosprávnym krajom (ďalej len „BSK“) a rovnako nemá možnosť vzdať sa ich alebo si neuplatňovať nárok na ne. S poukazom na čl. 19 ods. 1 Zásad hospodárenia a nakladania s majetkom BSK zo dňa 23.09.2019

v spojení s § 6 ods. 2 zákona č. 446/2001 Z. z., vyjadril nesúhlas s uznaním dlhu žalovanej zo dňa 06.08.2021. Nad rámec k navrhovanej výške splátok uviedol, že žalovaná navrhla mesačnú splátku 10 eur, čo predstavuje 120 eur ročne, čím by uvedený dlh len na istine splatila za 43 rokov. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani znova zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta CSP).

Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

22. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj správne po skutkovej stránke vyhodnotil a po právnej stránke správne vec posúdil a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP dostatočne, zreteľne a presvedčivo odôvodnil, preto odvolací súd sa zameral už len na skonštatovanie správnosti jeho rozhodnutia a vysporiadania sa s odvolacími odvolacími námietkami žalovanej (§ 387 ods. 2 CSP).

23. V prejednávanej veci bolo nepochybné, že žalovaná bola prijatá do Domova dôchodcov T.P., W. M. XXX A. na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti zn. F.-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001 podľa ust. §§ 7-10, § 14, §18, § 91 ods. 4, písm. a), bod 1/ zák. č. 195/1998 Z. z. o poskytovaní sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov, kde jej bola poskytovaná celoročná starostlivosť v čísle bytu 135, od 18.06.2001 na dobu neurčitú. Splnila predpoklad pre aplikáciu § 106 ods. 6 zákona o sociálnych službách, podľa ktorého bol žalobca ako poskytovateľ sociálnych služieb povinný jej naďalej poskytovať sociálnu službu podľa § 74 ods. 1 zákona účinného od 1.1.2009 na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Poskytovateľ sociálnej služby bol povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1.1.2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu v zmysle § 106 ods. 7 citovaného zákona. Poskytovateľ sociálnej služby, ktorý do 31. decembra 2008 poskytoval starostlivosť v zariadení sociálnych služieb s celoročným pobytom fyzickej osobe, bol naďalej povinný žalovanej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 1.1.2009, podľa § 106 ods.6 prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 448/2008 Z.z. po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu. Právnym dôvodom žalovanej na poberanie sociálnej služby od žalobcu bolo pôvodne Rozhodnutie zn. F.-XXXX/XXXX zo dňa 15.06.2001 o umiestnení v domove - penzióne pre dôchodcov, na dobu neurčitú. V zmysle znenia prechodných ustanovení žalovanej zanikol právny titul na poberanie v predmetnej sociálnej službe dňom právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti V. Y. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 24.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.12.2010. K uzavretiu zmluvy medzi žalobcom ako poskytovateľom sociálnej služby a žalovanou ako jej prijímateľom nedošlo, avšak sociálnu službu poskytovanú žalobcom žalovaná naďalej prijímala. Nakoľko žalovaná platila žalobcovi mesačne len úhradu za poskytovanie jej sociálnej služby v nezmenenej výške ako za stavu pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, žaloba si voči nej oprávnene uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Obč. zák. Ak totiž prijímateľ sociálnej služby neuzavrie s poskytovateľom sociálnej služby zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb podľa ustanovenia § 106 ods. 7 zákona o sociálnych službách, hoci mu tá bola poskytovateľom predložená, odmieta sociálnu službu ako celok a stráca nárok na jej poskytovanie. Žalobca preukázal, že v prípade žalovanej bolo vydané rozhodnutie Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. V. Y. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 24.11.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.12.2010. Súčasne preukázal, že žalovanej predložil návrhy zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb predložil Zmluvu o poskytovaní sociálnej služby č. 33/2010/P, následne Dodatok č. 1/2011/P, Dodatok č. 2/011/P, Zmluvu o poskytovaní

sociálnej služby č. 16/2013/P; Zmluvu o poskytovaní sociálnej služby č. 10/2014/P; žalovaná však uvedené návrhy zmlúv neakceptovala a zmluvu so žalobcom neuzavrela. Uvedené návrhy zmlúv spolu s dodatkami obsahovali len výšku úhrady za ubytovanie; žalobca v nich nepožadoval úhradu za inú službu, ani nepožadoval reálnu výšku nákladov, ktoré on vynakladal na ubytovanie žalovanej. Žalobca mal vo vzťahu k žalovanej v zmysle § 3 ods. 5 zákona o sociálnych službách postavenie poskytovateľa sociálnej služby a žalovaná v zmysle § 3 ods. 2 písm. a) cit. zákona postavenie prijímateľa sociálnej služby. Z uvedeného vzťahu vyplývajú pre jeho účastníkov aj vzájomné práva a povinnosti. Na strane prijímateľa sociálnej služby je to okrem iných povinností aj povinnosť platiť úhrady za sociálnu službu, ktorých výška vyplýva zo zmluvy o poskytovaní sociálnej služby, ktorú žalovaná odmietla so žalobcom uzatvoriť. Výška tejto úhrady nie je určovaná dohodou, ale podľa § 72 ods. 1 zákona o sociálnych službách určená poskytovateľom sociálnej služby, ktorý je v zmysle § 72 ods. 2 tohto zákona pri jej určovaní viazaný všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku a táto úhrada môže byť najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov, znížených o príjem z úhrady ekonomicky oprávnených nákladov spojených s poskytovaním sociálnej služby podľa § 71 ods. 7 zákona o sociálnych službách. V prípade, že poskytovateľ sociálnej služby zmení výšku úhrady za sociálnu službu v súlade s ust. § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách, vzniká poskytovateľovi povinnosť s prijímateľom uzavrieť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby, čo vyplýva z ust. § 74 ods. 12 uvedeného zákona. Na základe takto uzatvoreného dodatku k zmluve je potom prijímateľ sociálnej služby povinný platiť zmenenú výšku úhrady za sociálnu službu. V posudzovanej veci došlo k zmene rozhodujúcich skutočností pre výšku úhrady za sociálnu službu, a to jednak nadobudnutím účinnosti zákona o sociálnych službách a zároveň právoplatnosťou rozhodnutia o stupni odkázanosti žalovanej, rovnako aj v súvislosti so zmenami VZN BSK, upravujúcich výšku úhrad. Žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby určil pri týchto zmenách novú výšku úhrady a v súlade s ust. § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách predložil žalovanej návrhy zmlúv, ktorá zmluvu podľa zákona o sociálnych službách so žalobcom neuzatvorila. Nespornou bola skutočnosť, že predmetné návrhy zmlúv boli zo strany žalovanej odmietnuté. Žalovaná tak stratila právny titul na prijímanie sociálnej služby a prijímala ju neoprávnené. Žalobca si preto v konaní oprávnené uplatňoval vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu medzi úhradou, ktorú predpokladajú cenové predpisy pri poskytovaní sociálnej služby podľa zákona o sociálnych službách v spojení s VZN BSK v totožných prípadoch a žalovanou skutočne platenými úhradami. Pokrytie nákladov s poskytovaním sociálnej služby totiž čiastočne zostalo na žalobcovi, z ktorého dôvodu sa žalovaná bezdôvodne obohatila.

Odvolačnú námietku žalovanej ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní nepovažoval odvolací súd za dôvodnú a s touto sa vysporiadali vo svojich viacerých rozhodnutiach už sudy prvej inštancie aj odvolacie sudy. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca je rozpočtovou organizáciou vyššieho územného celku zriadenou podľa § 21 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v zmysle § 21 ods. 4 tohto zákona má právnu subjektivitu. Vo vzťahu k BSK má žalobca postavenie správcu majetku. Podľa ustanovenia § 6 ods. 2 a 3 zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov je žalobca oprávnený konať pred súdmi v mene BSK vo veciach, ktoré sa týkajú spravovaného majetku BSK. Právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol medzi stranami sporu, čím je daná aktívna legitímácia žalobcu v spore. Ustanovenie § 71 ods. 2 zákona o sociálnych službách nevylučuje domáhanie sa úhrad za sociálne služby ich poskytovateľom, keď len podmieňuje možnosť financovať poskytovanie sociálnych služieb úhradami od prijímateľov súhlasom obce alebo vyššieho územného celku, ktorý je zriaďovateľom poskytovateľa a pokiaľ je takýto súhlas daný, neznamená to, že úhrady podľa ust. § 71 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnych službách sú príjmom alebo majetkom zriaďovateľa poskytovateľa, keď naopak patria priamo poskytovateľovi, ktorý je oprávnený a aj povinný plnenie vymáhať. Nesprávny bol názor žalovanej, že zmluva o poskytovaní sociálnych služieb v danom prípade navrhnutá žalobcom mala charakter spotrebiteľskej zmluvy. V zmysle ust. § 52 ods. 3 Obč. zák. dodávateľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Obdobnú definíciu dodávateľa obsahuje aj čl. 2 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa tohto ustanovenia predajca alebo dodávateľ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodu, podnikaniu, povolaniu, bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. V danom spore je žalobca právnickou osobou, ktorá je svojou povahou verejnoprávnym subjektom zriadeným vyšším územným celkom, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie sociálnych služieb podľa § 2 ods. 1 zákona o sociálnych službách, jeho činnosť teda nemožno považovať za výkon obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. za služby alebo komerčnú aktivitu. Žalobca je verejným poskytovateľom sociálnych služieb a nespĺňa preto definíciu dodávateľa a z tohto dôvodu

nemožno zmluvu nim navrhnutú považovať za zmluvu spotrebiteľskú. Medzi žalovanou (prijímateľ sociálnej služby) a žalobcom (poskytovateľ sociálnej služby) nejde o spotrebiteľský vzťah.

24. V priebehu odvolacieho konania žalovaná oprávnenosť žalobcom uplatneného nároku uznala, navrhla však mesačné splátky vo výške 10 eur, odpustenie úrokov z omeškania a trov konania. Poukázala na svoju sociálnu situáciu, ktorú ničím nepreukázala. S týmto jej návrhom žalobca nesúhlasil. Odvolací súd dáva do pozornosti, že žalovaná nesplnila svoj záväzok vydať bezdôvodné obohatenie riadne a včas, čím sa v zmysle ustanovenia § 517 Obč. zákonníka dostala do omeškania so splnením peňažného záväzku, z ktorého riadnym a včasným nesplnením spája ustanovenie § 517 OZ nepriaznivý dôsledok vzniku omeškania na strane dlžníka s právom veriteľa požadovať okrem plnenia aj úroky z omeškania. Nakoľko si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania vznikla žalovanej aj povinnosť zaplatiť žalobcovi z dlžnej sumy úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Vzhľadom k žalovanej navrhnutou výškou splátky v sume 10 eur mesačne odvolací súd uvádza, že hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanému, ktorého platobnú povinnosť určil, priznať výhodu splátok, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného aj v konaní prejavovaná snaha o plnenie záväzku, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé. Odvolací súd sa preto plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 5 155,94 eur s príslušenstvom v mesačných splátkach po 30,- eur, výšku ktorých považuje za primeranú.

25. Z uvedených dôvodov, keďže odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, ako aj náležite odôvodnený v súlade s § 220 ods. 2 CSP, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. K návrhu žalovanej na odpustenie trov konania odvolací súd uvádza, že pri aplikácii ust § 257 CSP ide o zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú sporovú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti daného prípadu. Pri jeho aplikácii súd prihliada aj na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. V nadväznosti na uvedené ako aj vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaná v podaní, ktorým žiadala o odpustenie trov konania dôvody hodné osobitného zreteľa nekonkretizovala ani nepreukázala rozhodol odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) v zmysle § 428 CSP.